

அநூல் ஓள்

து
மாத
கிது

மேவர்
24

வெளியீடு : நிதிரக்காதோலி கோவில்தனம்,

தில்லியாறை.

2004

மாவைக் கந்தன் உற்சவ காலம்: 22 - 07 - 2004

வெண்டா

நின்மலனைச் சண்முகனை நித்தியமுத் துக்குமர
சீன்மயனை நெஞ்சே தீனந்தினமும் - பன்மலர்க
டுவித் தீருமாவைத் தொல்பதிசென் ரேத்துதீநீ
பாவங்க ணீங்கும் படி.

பொதுசன நால்தி

2004

அநுள் ஒளி

(மாதாந்த சஞ்சிகை)

ஆசிரியர்:

செஞ்சொற்செல்வர்

திரு. நூறு. திருமுருகன் அவர்கள்

உதவி ஆசிரியர்:

சௌகர்த்திரு கா. சிவபாலன் அவர்கள்

2004 தாரண வருடம் ஆடி மாதம்

வெளியீடு: ஸ்ரீ துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்
தெல்லிப்பழை, இலங்கை.

மலர் 24

சைவத் தமிழ்ப் பண்பாட்டை

இந்துநூல் காப்போம்

மிகத் தெரன்மை வாய்ந்த பாரம்பரியமான பண்பாட்டைக் கொண்டவர்கள் இந்துக்கள். இந்துமதத்தின் பிறப்பிடம் எனக் கருதப்படுகின்ற பாரத தேசத்திலும் சமுதாயத்திலும் பண்ணென்றும் காலமாக இந்துப் பண்பாட்டு மரபுகள் பேணிப் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. அந்தியர்கள் இந்தாரூபங்கள் அக்கிரமித்த போதிலும் இந்து மதம் சர்ந்த பண்பாருக்களைப் பேணிக் கூப்பதில் சமுத்தவர்கள் பெற்றும் அக்கறை கொண்டனர். பண்பாடு என்பது மிக அகன்ற விடயத்தை உள்ளடக்கி இருந்தாலும் எங்கள் சமய வாழ்வோடு கூடிய பண்பாருக்களை வெளிப்படுத்துகின்ற பிரதான இடமாக விளங்குவது அல்லயங்களாகும். இன்று சமுதாயத்தில் சைவ கலை கலாச்சார பண்பாருகளில் பிறநாட்டுத் தாக்கம் மரபுப் பண்பாட்டைப் பாதித்துள்ளது என்பதை யாவரும் ஒத்துக்கொள்வர். புலப்பெயர்வினால் பிற நாடுகளில் தஞ்சமடைந்த நம்மவர்களில் பலர் தம் பாரம்பரியப் பண்பாருகளை பேணிக் காக்க வேண்டும் என்பதில் பெருவிருப்புக் கொண்டு விளங்குகின்றனர். அவர்கள் தாயகத்திற்கு வருகின்றபோது தாம் வழிபட்ட அல்லயங்களைத் தரிசிக்க வருகின்றபோது தாம் கற்ற பாடசாலையை சென்று பர்க்க வருகின்றபோது அம்மதத்திற்குரிய எம்மன்றுக்குரிய பாரம்பரியங்களைத் தழுவிய அடை அணிகலன்களோடு சென்று வருவது கண்கூடு. ஆனால் இன்று சிலர் எது சைவ பண்பாட்டிற்கு ஓவ்வாத அடை அலங்காரங்களுடன் அல்லயத்தை, அறிவு பெற்ற கல்விச் சாலையைத் தரிசிக்க வருவது அபத்தமாக இருக்கின்றது. சமய வழிபாட்டுத் தலங்கள், பாடசாலைகள்

மிகப் புனிதமானவை. அலையங்களிலும் பாடசாலைகளிலும் ஏழை, செல்வந்தர் என்ற வேறுபாடின்றிப் பண்பாட்டை, ஒழுக்கத்தை, நிதானத்தை பேண வேண்டுமென்பது இயற்கையான மரபாகும். இவை யாவும் அறிந்தவர்களே நாகரிகம் என்ற பெயரில் அநாகரிகமாக அடைகள் அணிந்து வருவது பல குழப் பங்களை உருவரக்குகிறது. உன்றாட்டில் வரமும் இளைய தலைமுறையினர் சிலர் இந்நாகரிக உடைக்கோலங்களோடு அலை தரிசனத்திற்கு வரப் பழகியுள்ளனர். குறிப்பாக அலைத் திருவிழாக் காலங்களில் இந்துப் பண்பாட்டு மரபைப் பேணவேண்டிய பஸர் நவநாகரிகக் கோலங்களில் கோயில் வீதிகளில் பக்தர்களோடு பக்தர்களாக நடமாடுகின்றனர். இறைவன்பால் செலுத்த வேண்டிய பக்தியை இக்கோலத்தவர்கள் இடையூறு செய்வதனைப் பலரும் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். இந்திலை கண்டு கடந்த சில வருடங்களாக எங்கள் அஹ்மிக அன்னை சிவத்தமிழ்ச்செல்வி அம்மையார் அவர்கள் தூர்க்காதேவி தேவஸ்தான வருடந்த மஹேஶ்வர விஞ்ஞாபனத்தில் “அன்பர்களே! சைவத் தமிழ்ப்பண்பாட்டு உடையுடன் அலை வழிபாட்டிற்கு வருந்கள்”. எனவேண்டியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். இதே வேளை சில மேலைநாட்டிலிருந்து வரும் அன்பர்கள் உன்றாட்டில் வரமும் பக்தர்களைவிட மிகப் புனிதமான பண்பாட்டுடன் அலை தரிசனம் செய்து என்னென்ன அறப்பணிகள் தாம் அஹ்ரவேண்டுமென விசாரித்து உதவிக்கரம் நீட்டுகின்ற உத்தமர்களையும் இங்கு கரண்கிறோம். கையில் படப்பிடிப்புக் கமராக் கருவி, காலில் சப்பாத்து, அரைக்காற்சட்டை, பயயில் குளிர்பானங்கள் கொண்டு சிலர் கோயில் விழாக் காலங்களில் தற்போது கூடுவது வழக்கமாகிக் கொண்டு இருக்கின்றது. எமது இனிய பாரம்பரிய பண்பாடுகளை பாதுகாக்கின்ற புனிதமான வழிபாட்டுத் தலங்களைப் பேண வேண்டிய கடமை எமக்குரியதாகும். என்றும் அன்புக்கு உரிய இந்துக்களே! எம் இனிய உறவுகளே! அலை வழிபாட்டிற்கு, பாடசாலை விழாக்களிற்கு சமூகம் தருகின்றபோது பண்புடைய பரம்பரியங்களை பேணத் தவறாத்திர்கள். சைவத்தமிழர்க்கென்று உன்ன பண்பாட்டு அடையாளங்களை நாமே தொலைத்து விடுதல் என்ன பரிதாபம்.

“சென்ற கிடத்தால் செலவிடா தீதுஓரீகி
நன்றின்பால் உய்ப்பது அறிவு”

என்ற வன்றுவர் கூற்றுக்கமைய மனதைச் சென்ற இடத்தில் செல்லவிடாது அதனால் எம்மை நாம் இழந்துவிடாது நன்றின் பால் பட்டவற்றை நலத்துடன் பேணிக் காப்போமாக.

- ஜூசிரியர்

உண்மை பேசி உயர்வு பெறுவோம்

கலாந்தி குமாரசாமி சோமசுந்தரம் அவர்கள்

உண்மையை உணர்ந்து கொள்ளவும், உண்மையின் அடிப்படையில் வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்ளவும் மனிதர்களுக்கு மட்டுமே இயலும். மற்றைய உயிரினங்களின் ஆற்றலுக்கு அது அப்பாற்பட்டது. அந்த வகையில் மனிதர்கள் ஆற்றல் மிகுந்து விளங்குகின்றனர். ஆனால் இயல்பாகத் தம்மிடம் உள்ள அதி அற்புத ஆற்றலை வாழ்க்கையில் மனிதர்கள் பயன்படுத்துவதாகத் தெரியவில்லை. உண்மைக்கு மதிப்பளித்து வாழ்க்கையில் அதனை உபாசிக்கும் போதுதான், உலகில் நீதி நிலைபெறுகிறது. நேர்மை உரம் பெறுகிறது. மனித வாழ்க்கையில் சாந்தி நிலவுகிறது.

**“உண்மையே அழகு, அழகே உண்மை
அழகே செம்மை, செம்மையே அழகு
உண்மையே செம்மை, செம்மையே உண்மை”**

இக்கூற்றுக்கள் பண்டைய கிரேக்க தத்துவஞானிகளுக்கும், இந்திய தத்துவஞானிகளுக்கும் உடன்பாடானவை. மனித வாழ்க்கையில் உண்மை, அழகு, நன்மை எனும் பண்புகள் மினிர வேண்டும் என்பதில் மேலைத்தேய அறிஞர்களும், கீழைத்தேய அறிஞர்களும் பண்டுதொட்டு இன்றுவரை உறுதியாக இருந்து வருவதிலிருந்து அப்பண்புகளின் முக்கியத்துவம் தெளிவாகின்றது.

சத்தியம் எனும் வடசொல், தமிழில் உண்மை, வாய்மை, மெய்ம்மை என்ற சொற்களால் உணர்த்தப்படுகிறது. தெய்வப்புலவர் திருவள்ளுவர் பொய்யாமை என்று குறிப்பிடுகிறார். உள்ளத்தால் பொய்யாமை உண்மை எனவும்; வாய்மொழியால் பொய்யாமை வாய்மை எனவும்; உடல் ஆற்றும் செயலினால் பொய்யாமை மெய்ம்மை எனவும் வேறுபடுத்தி விளக்கம் தரப்படுகிறது. மனம், மொழி, மெய்யினால் பொய்யாமையே சத்தியம் ஆகும்.

பொய்யாமை, மனித விழுமியங்களுள் தலையாயது; அறங்கள் யாவற்றினும் முதன்மையானது.

**“பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றில் அறம்பிற
செய்யாமை, செய்யாமை நன்று”** எனவும்
**“எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு”** எனவும் வள்ளுவர் கூறுகின்றார்.

சமுகத்திலோ, குடும்பத்திலோ, அதன் உறுப்பினர்களிடையிலோ நல்ல சமுகமான மனித உறவுகளைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு அத்திவாரமாக விளங்குவது பொய்யாமை.

பரஸ்பர நம்பிக்கை, விசுவாசம், அன்புப்பினைப்பு என்பன மனித உறவுகளைப் பலப்படுத்துபவை. உண்மை உள்ள இடத்திலேயே இச்சீரிய பண்புகள் வாழ்கின்றன. இப்பண்புகள் வாழுகின்ற இடங்களிலேயே மகிழ்ச்சியும், அமைதியும் பிரவாகிக்கின்றன. மாறாக பொய்ம்மையும், புரளியும், புரட்டும் மனிதர்களிடையே காணும் போது, அத்தகையோர் அங்கம் வகிக்கும் சமூகத்திலோ, குடும்பத்திலோ, மனித உறவுகள் பலவீனப்பட்டுவிடுவதால், ஆங்கு மகிழ்ச்சியோ, சாந்தி சமாதானமோ காண்பது அரிதாகி விடுகின்றது. உண்மையாளர்கள் உலகத்திலுள்ளவர்களின் உள்ளங்களில் நீங்காத இடம் பெற்று விடுகின்றனர். யாவரினதும் அன்புக்கும் நட்புக்கும் உரித்தாகி விடுகின்றனர்; ஆனால் பொய்ம்மையாளர்கள் அனைவரினதும் வெறுப்புக்கும், வேதனைக்கும் இலக்காகி விடுகின்றனர். அவர்கள் துன்பப்படும் போது அவர்களுக்காகச் சிறிதளவேனும் அனுதாபம் காட்ட ஒருவர் கூடக் கிடைக்காது போய்விடுகின்றது.

உண்மை வெல்லும், பொய் தோற்கும் என்ற விடயம் எல்லோர்க்கும் தெரிந்ததுதான். “பொய் சொன்ன வாய்க்குப் போசனம் கிடையாது” என்ற முதுமொழியும் யாவர்க்கும் மனப்பாடம் தான். உண்மையின் உயர்வு, வாய்மையின் வெற்றி பற்றி மேடைகளில் மனிக்கணக்கில் பேசவல்லார் பலர் உள்ளனர். ஆயினும் நடைமுறை வாழ்க்கையில் உண்மை பேசுவதற்குப் பயப்படும் நிலையைத்தான் மனிதர்களிடையே காண்கிறோம். உண்மையைப் பேச, செயலில் காட்ட ஏன் அஞ்சவேண்டும்? ஏன் தயங்க வேண்டும்? உண்மையைச் சொன்னால் கேட்பவர்களுக்கு ஏன் உடம்பெல்லாம் நோகவேண்டும்? இது புரியாத புதிராகத் தோன்றினாலும், சிறிது அவதானத்துடன் ஆராயின் ஓரளவு உண்மை புலப்படும்.

சிலர் பொய்யையே பேசிப் பேசிப் பழக்கப்பட்டு விட்டதால் பொய் பேசும் பழக்கம் அவர்களுக்கு வழக்கமாகிவிட்டது. மீனுவது சிரமம் தான் என்றாலும், பயந்து பொய் சொல்பவர்களோ மிகப்பலராக உள்ளனர். சிறுவர்களிடையே மட்டுமல்ல, வளர்ந்த பெரியவர்களிடமும் இந்நிலை காணப்படுகிறது. குற்றத்தையோ, தவறான நடத்தையையோ மறைப்பதற்குப் பிள்ளைகள் பெற்றோரிடம் பொய் சொல்லுகின்றனர். அதனால் பெற்றோரின் கோபத்திற்கோ, தண்டனைக்கோ உள்ளாகாமல் தப்பித்துக் கொள்கின்றனர். பிள்ளைகள் உண்மையைச் சொல்லிக் குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் பட்சத்தில் அநேகமான பெற்றோர் அதற்குரிய தண்டனையை வழங்கி விடுகின்றனர். உண்மை பேசித் தண்டனை பெறுவதிலும், பொய் பேசித் தப்பித்துக் கொள்ளப் பார்க்கிறார்கள் பிள்ளைகள். எனவே, பெற்றோர்கள் இது விடயத்தில் கவனம் செலுத்தி, உண்மை கூறித் தவறுகளை ஏற்றுக்கொள்ளும் பிள்ளைகளை மன்னித்து, நல்ல புத்திமதிகள் கூறி, அவர்களைத் திருத்துவதே மேலான செயல். உண்மை பேசினால் தண்டனை கிடைக்காது என்ற உறுதியை ஏற்படுத்த வேண்டும். அதேவேளை பெரியவர்களும் உண்மைபேசி, நேர்மையாக வாழும் போதுதான் மற்றையோரைத் திருத்தும் உரிமை உண்டு என்பதையும் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

அப்பநும் ஆமையும்

தேவார இசைமனி, திருமுறைக்கலாநிதி
திரு. சா. சங்கரநாராயணன் அவர்கள்
தலைமை ஆசிரியர், தேவாரப்பாடு சாலை, தருமபுரம் ஆதீஸ்.

ஆமையை யாரும் அறிவார். ஆனால் அதை நாம் அடிக்கடி காண்பதற்கில்லை. அது எப்பொழுதும் தண்ணீரிலேயே கிடக்கும். அது ஓர் அழகிய பிராணி. அதிசயம் வாய்ந்ததும் கூட. ஒரு கடினமான ஒடு அதற்குப் போர்வையாக அமைந்திருக்கிறது. ஆமையை நாம் காணும் போதெல்லாம் அது முற்பிறப்பில் சுமைகூலி கொடுக்காத பாவத்திற்காக இப்பிறவியிலே ஆமையாகப் பிறந்திருக்கிறதோ என்று என்னத்தோன்றும். ஏனெனில் அவ்வளவு பனுவான ஒட்டை இழுத்துக்கொண்டு அது நகர வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆனால் அது நீருக்குள் எளிதாக மிதந்து எழிலுடன் நீந்திக்கொண்டிருக்கும். உண்மையிலே ஆமை ஒடானது அதற்குப் பாதுகாவலாக ஆண்டவன் அளித்த கவசமாகும். அதன் விலா எலும்புகளே ஓன்றுகூடித்திரண்டு ஓர் ஒடாக இறுகிவிடுகின்றன. அதன் உடல் முழுதையும் அந்த ஒடு சேமமாக மூடிக்கொண்டிருக்கிறது. வெளியிலே நான்கு கால்களும் அதன் சிறு தலையுமாக ஜிந்து உறுப்புக்களே காணப்படும். அது எக்காரணத்தாலாவது அஞ்சி மறைய வேண்டுமானால் அவ்வைந்து உறுப்புக்களையும் ஓட்டினுள் சுருக்கி மறைத்துக் கொள்ளும். ஒரு பிராணி இருப்பதாகத் தெரியாது. இதனால் ஆமைக்கு “ஜந்தடக்கி” என்று ஒரு பெயர் உண்டு. ஐம்புலன்களையும் அடக்கவேண்டும் என்று கூறும் பெரியோர்கள் ஆமையை ஓர் எடுத்துக் காட்டாகச் சொல்வார்கள். “ஒருமையில் ஆமை போல் ஜந்தடக்கலாற்றின் எழுமையும் ஏமாப்படுத்து” என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. ஆமையினிடம் விடாமுயற்சியும் ஊக்கமும் உண்டு. ஓட்டப்பந்தயத்தில் ஆமை முயலை வென்ற கதை நமக்குத் தெரியும். இவ்விதமாக ஆமை எத்தனையோ உண்மைகளை நமக்கு அறிவுறுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. அப்பர் அடிகளும் ஆமையிலிருந்து சில பாடங்களை நமக்குக் கற்பிக்கின்றார்.

அப்பர் திருநின்ற செம்மையே செம்மையாகக் கொண்ட செந்தமிழ்ச்செல்வர்; சீவானுபூதி பெற்றவர். சீவன்முத்தர். சிவபெருமான் அவர் பாடலுக்கு உருகித் ‘திருநாவுக்கரசு’ என்ற பெயரை அவருக்குச் சூட்டினார். அப்பர் தாம் பெற்ற அரிய பேரின்ப அனுபவங்களைப் பல்லாயிரம் பாடல்களில் கணிந்து கணிந்து பாடி இருக்கிறார். சிவன் அருள் கைவரப் பெறாதவர்க்குச் சிவன் ஆட்பாலவர்க்கு அருளும் வண்ணமும் அவனது ஆதி மாண்பும் எப்படித் தெரியும்? அவற்றைத் தெரிந்தவர்கள் சொன்னாலும், நூண்மாண் நுழைபுலம் இல்லார் தெரிந்து கொள்வார்களா? மாட்டார்கள். எதுபோல எனின், கிணற்றிலே வாழ்கின்ற ஆமையைப் போல என்கிறார் அப்பர். ஒருநாள் கடலில் வாழ்கின்ற ஆமையொன்று கிணற்றிலேயே வாழ்கின்ற ஆமையைக் காண நேர்ந்தது. சிறிதனவு நீரே இருக்கின்ற அந்தக் கிணற்றிலே கிடக்கின்ற ஆமையைக் கண்டு கடல் ஆமை இருக்கம் கொண்டது. கிணற்றில் வாழ்கின்ற ஆமைக்கு இடுக்கண் என்றும் உண்டு. கடலில் அப்படி இல்லை. கிணற்றைவிடக் கடல் மிக மிகப் பெரியது. ஒருவருக்கும் பிடி கொடாமல் தப்பித்துக் கொள்ளமுடியும். இவ்வாறு நினைத்த கடல் ஆமை, கூவல் ஆமையிடம், “கிணற்றை விடக் கடல் மிகப் பெரியது. அங்கு வந்தால் நீ இன்புமுறவாய்” என்றது. அதற்குக் கிணற்று ஆமை, “எங்கள் கிணற்றை விட உங்கள் கடல் அவ்வளவு பெரியதா? அது எப்படி இருக்க முடியும்? எங்கள் கிணறுதான் கடலை விட மிகப் பெரியது” என்று கடல் ஆமையின் சொல்லைத் தட்டி பேசியது. கிணற்றை விட்டுக் கடலுக்குப் போக மறுத்து விட்டது.

சிற்றின்பமாகிய உலக இன்பத்திலேயே உழலுகின்றவர்கள் கூவல் ஆமையின் அறிவையே பெற்றிருக்கின்றனர். அவர்கள் பேரினப் வெள்ளக்கடலுக்குப் பெயர்ந்து செல்ல மறுக்கின்றனர். சிவானுபூதி பெற்ற அப்பரடிகள் போன்ற ஆன்றோர்களின் அருள்வாக்குக்களை மனத்துக்கொண்டு சிவனைதியொழுக்கச் சிவபிரானது பரத்துவ உண்மையைத் தெளிகின்றார்களில்லை. பற்றினதே பற்றாய்த் துயருஹின்றனர். உழுதசால் வழியே இழுதை நெஞ்சுகொண்டு குன்றிமாய்கின்றனர். சிவபிரானது தனி முதன்மையையும் அருள் திறத்தினையும் போற்றுவதில்லை. பரந்த நோக்குடன் அவர்கள் மனம் பண்படவில்லை. கிணற்று ஆமைபோல் கீழ் நோக்கிய என்னமே மேம்பட்டு நிற்கிறது. இவ்வன்மையை நகைச்சுவையுடன், அருள்வாக்காக அப்பர் பெருமான் எவ்வாறு உருகிப் பாடுகின்றார் பாருங்கள்!

கூவலாமை குரைகடல் ஆமையைக்

கூவலோடு ஒக்குமோ கடல்ளன்றல்போல்

பாவிகாரிகள் பார்ப்பாது என்பரால்

தேவ தேவன் சிவன் பெருந் தன்மையே

இங்குக்குரைகடல் என்றதன் கருத்து அறிதற்பாலது. கத்தங்கடலின் சத்தத்தைக் கூடக் கூவல் ஆமை கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள மனம் இல்லாதிருக்கிறதாம். அதுபோல் தேவர்களுக்குந் தேவனாய் விளங்கும் சிவனுடைய சிற்பியல்புகளைப் புண்ணியவான்கள் எடுத்துக் கூறுவதைக் கேட்டும் உண்மையை உணரும் மனப்பான்மையற்ற பாதகர்கள் கூவல் ஆமையைப் போல இருக்கின்றனர் என்று நொந்து நொந்து கூறுகிறார் திருநாவுக்கரசர்.

கிணற்று நீரில் மட்டும்தான் ஆமை கொந்தளிக்கும் என்பதில்லை. எந்தநீர் கிடைத்ததோ அதிலேயே திளைத்து, அதுவே என்றும்நிலையானது என்று என்னும் இழிந்த மனப்பான்மை ஆமைக்கு உண்டு. அதற்கு நல்லது கெட்டது தெரியாது. அதன் அறிவிலே தெளிவு கிடையாது. அதன் பயனாக அது இரை தேடுவார் கையிலே பிடிபட்டு அவர்கள் வீட்டின் அறைக்கே போய்விடும். அங்கு ஒரு பானை நீரிலே அதனைப் போட்டு அடுப்பில் ஏற்றி வைப்பார்கள். உணவாகப் போகிறோம் என்பதையே தெரியாத அறியாமையுடையது ஆமை. தண்ணீர் வெந்நீர் ஆகிக் கொதிக்கும் வரையில் ஆமை பானை நீரிலே குதித்து விளையாடிக் கொந்தளிக்கும். அதன் அடியிலே விறகு நெருப்பைப் போட்டு எரிக்கிறார்கள் என்பதை அது கண்டது இல்லை. ஆனால் சிறிது நேரத்தில் அது நன்றாக வெந்து ஈரமிலார் உணவுக்குப் பக்குவமாகி விடும். வெந்நீர்பானையில் ஆமை அறிவில்லாது மகிழ்வது போலத்தான் நாழும் இந்த உலக வாழ்வே சதமென்று நம்பி மகிழ்கின்றோம். ஜம்புலன்களால் ஆட்டுண்டு பின்னர் அழிவது திண்ணம். உலக வாழ்க்கை சிறிது பொழுதே நின்று பின் அழியும் தன்மையுடையது. இதை உணர்ந்து நாம் நிலையா உலகிடை நிலையுள்ள பொருளாகிய சிவனருள் கைகூடுவதற்கு வேண்டிய நெறியினைக் கடைப்பிடித்து அருள் வாழ்வு வாழ வேண்டும்; ஆமைபோல் அறிவற்று அறிதல் கூடாது என்கிறார் அப்பர் பெருமான்:

“வளைத்து நின்றைவர் கள்வர் வந்தெனை நடுக்கஞ்செய்யத்

தளைத்து வைத்துலையை யேற்றித்தழவிலர் மடுத்த நீரில்

தீளைத்து நின்றாடுகின்ற மூமைபோல் தெளிவிலாதேன்

கிளைத்து நின்றாடுகின்றேன் என் செய்வான் தோன்றினேனே”

சிறுவர் வீருந்து

சுங்கசுயம் சூட வரும்

அனுட்சகோதி ஜத்ஸ்வரி அவர்கள்

தமிழ் நாட்டிலே, தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் உள்ளது திருவிசநல்லூர் என்ற ஊர்.

கும்பகோணத்திலே மாசி மாதத்தில் மகா மகக்குளத்தில் போய் தீர்த்தமாடுவது போலவே இந்தத் திருவிசநல்லூரில் உள்ள ஒரு வீட்டுக்கிணற்றிலேயே கார்த்திகை மாத அமாவாசை நாளில் கங்கை தீர்த்தத்தில் ஆடுகிறவர்கள் ஏராளம்.

வீட்டுக் கிணற்றிலே கங்கா தீர்த்தம்! விளங்கவில்லையா? கதையைக் கேளுங்கள்!

இற்றைக்கு 980 வருடங்களுக்கு முன் அந்த திருவிசநல்லூரில் ஸ்ரீதர வெங்கடேசர் என்ற ஒருவர் இருந்தார். இவர் திருவாசகம் தந்த மணிவாசகர் உதித்த ஆழாத்திய பிராமண குலத்தில் தோன்றியவர். இவருடைய தந்தையார் பெயர் ஸ்ரீதர லிங்காயர்.

ஸ்ரீதர லிங்காயர் அக்காலத்தில் மைகுரை ஆண்ட சாஹஜி ராஜாவின் அரசசபையிலே மந்திரியாக இருந்தார். அவர் காலமான பின் மகன் ஸ்ரீதர வெங்கடேசர் மைகுர் மந்திரியானார். சிலகாலம் மந்திரிப்பதவி வகித்த ஸ்ரீதர வெங்கடேசர் அதை உதறித்தள்ளி விட்டு மனைவியோடும், தாயார் பின்தோடர், பிச்சையேற்று உண்டு இறைவன் புகழைப்பாடி ஊர்கள் தோறும் ஆலயதரிசனம் செய்ய ஆரம்பித்தார். சித்திகள் பல பெற்ற இவரை சாஹஜி மன்னர் மீண்டும் மன்றாடி சிறப்புடன் மைகுருக்கு அழைத்தான். மாளிகை கட்டி மானியம் கொடுத்துத் தன்னோடு இருக்குமாறு வேண்டிக்கொண்டான். ஸ்ரீதர் பொன்னையும் பொருளையும் விஷிமென் வெறுத்தார். நல்லோரின் கூட்டுறவை விரும்பி பண்பும் புலமையும் மிக்கவர்கள் வாழ்ந்த திருவிசநல்லூரில் குடிபுகுந்தார்.

ஸ்ரீதர ஜயா மிகச்சிறந்த பண்டிதர். பன்மொழிப்புலவர். பல நூல்கள் எழுதியுள்ளார். அவர் மிகுந்த மனிதாபிமானமுள்ள பெருமகன். ஆசார்சீலர் ஒருமுறை கார்த்திகை அமாவாசை நாளில் அவரது வீட்டில் பிதிர்களுக்குச் செய்யும் சிரார்த்த நாள் வந்தது.

வீடுகழுவி, பாத்திரம் புதுக்கி, பிறர் கண்படாமல் மிகப்புனிதமாகச் சமையல் நடந்து கொண்டிருந்தது. ஸ்ரீதர் தம் தோட்டத்தில் இலை வெட்டுவதற்காகப் போனார். தோட்டத்து மூலையொன்றில் இவர் வீட்டிலே சுத்தப்பணி செய்யும் தொழிலாளி குடும்பம் ஒன்று இருந்தது. அந்தக் குடும்பத்திலே நாலு சிறுபிள்ளைகள். ஜயா வீட்டில் சிரார்த்தம். அதனால் எல்லோரும் காலைஉணவில்லாமல் விரதம். இந்தச் சின்னப் பிள்ளைகளுக்கோ சரியான பசி. தம் தாயிடம் அடம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“ஜயா வீட்டிலே நல்ல ருசியாகவே சமையல் நடக்கிறது. எப்போ அம்மா பூசை முடியும்? எப்போ நமக்குச் சாப்பாடு போடுவார்கள்?” என்று நச்சரித்துக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

“சம்மா இருங்கள் பிள்ளைகளே! சிரார்த்தம் முடிந்த பிறகு நமக்குத் தருவார்கள். இப்போ அவசரப்படாமல் சமர்த்தமாக இருங்கள்” என்று தாயார் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீதர் ஜயா இதைக் கேட்டு மனம் கசிந்தார். சின்னப்பிள்ளைகள் பசியால் துடிக்க விடுவது பாவம் என்ற நினைவோடு வீட்டிற்குள் போனார். அங்கே சமைத்து முடிந்திருந்த உணவுகளில் ஒரு பகுதியை எடுத்துக் கொண்டு போய் தோட்டத்து வீட்டுத்தொழிலாளியிடம் கொடுத்து விடும்படி சமையல்காரனிடம் சொன்னார். அவரும் அப்படியே செய்தார். வீட்டிற்கு சிரார்த்த பூஜைக்கு வந்திருந்த பிராமணர்கள் இதையறிந்து கொதித்து எழுந்தார்கள். சிரார்த்த உணவை எச்சில் படுத்தி விட்டதற்காக ஸ்ரீதர் ஜயாவிடம் எரிந்து விழுந்தார்கள். “சிரார்த்த உணவை எச்சில் படுத்தி விட்டார், பிதிர்களுக்கு அபசாரம் செய்து விட்டார். தாழ்ந்த சாதிக்கு பிதிர் உணவைப் படைத்து உணவை தீட்டாக்கி விட்டாரே! உமக்கு எத்தனை திமிர் இருந்தால் இப்படிச் செய்வீ? இன்று உம்மை பிதிர்க்கடன் செய்யவிடோம். உம்மைச் சாதியிலே தள்ளி விட்டோம்” என்றெல்லாம் ஆர்ப்பாட்டம் செய்தார்கள்.

ஸ்ரீதர் ஜயா மெளனமாக இருந்தார். இதே நேரம் அவருடைய வீட்டினுள் மூன்று அற்புதமான பிராமணர்கள் தோன்றினார்கள். ஸ்ரீதர் ஜயா அவர்களுக்கு பூஜை செய்து திரிமூர்த்திகளுக்கான நைவேதத்தியத்தை அவர்களுக்கே படைத்து பிதிர் பூஜை முறைப்படி முடித்தார். வெளியே இருந்த பிராமணர்களுக்கு இன்னும் கோபம் கூடியது. ஸ்ரீதர் ஜயாவோடு பெரிதாக வாக்குவாதப்பட்டார்கள். ஜயா அவர்களிடம் மிகப்பணிவாக மன்னிப்புக் கேட்டார். “நடந்தது நடந்து விட்டது. நான் உங்களுடன் வாக்குவாதப்படமாட்டேன். என்ன பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டும் சொல்லுங்கள். அதனைச் செய்கிறேன்” என்று கேட்டார். “நீங்கள் உடனே கங்கையில் குளித்து பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டும்” என்று சொன்னார்கள். திருவிசநல்லூர் தஞ்சாவூருக்கும், கும்பகோணத்திற்கும் பக்கத்திலே இருக்கிறது. கங்கையோ பல்லாயிரக்கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பால் வடநாட்டிலே காசிக்கு பக்கத்தில் ஓடுகிறது. இங்கே இருக்கும் ஸ்ரீதர் அங்கே இருக்கும் கங்கையில் எப்படி குளிக்க முடியும். அவர் கண்களை மூடி மனதால் காசிவிசுவநாதரை தியானம் செய்தார். திடீரென்று அவர் வீட்டு சமையல் அறையின் பக்கத்தில் இருந்த கிணற்றில் பெரிய சத்தம் கேட்டது. அந்த கிணற்று நீர் பொங்கி எழுந்தது. வாசல், வளவு எல்லாம் அந்த நீர் ஓடியது. எல்லோரும் பார்த்தார்கள். கங்கையில் மிதக்கும் பூக்கள், அகல்விளக்குகள், மீன்கள், ஆழமைகள், தாம்புங்கள் எல்லாமே அந்த நீரில் மிதந்தன. ஆம் அது கங்கை! அந்த நல்லவரின் பிரார்த்தனையில் மகிழ்ந்த கங்கை அவர் வீட்டு கிணற்றிலே எழுந்து வந்துவிட்டாள். சண்டை பிடித்த பிராமணர்கள் எல்லாம் அந்த கங்கா தீந்தத்திலே முழுகி ஸ்ரீதர் ஜயாவிடம் மன்னிப்புக் கேட்டார்கள். இப்போதும் திருவிசநல்லூர் கிராமத்திலே அந்த மகானின் வீட்டு கிணற்றில் கார்த்திகை அமாவாசையில் கங்கை வருவதாக நம்புகிறார்கள். ஆயிரக்கணக்கான பக்தர்கள் அங்கே போய் நீராடி கங்கையிலே நீராடிப்பெறும் பயனை பெறுகிறார்கள். “வாருங்களேன் நாமும் போய் வருவோம்”! மனம் கசிந்து அழைத்தால் இறைவன் நம்மிடம் வருவானாம். ஆம், கங்கையும்கூட வரும்!

முனை பலிப் பூர்வக்கரி சபங்கள் முனையாகி ஏதே களிப்பிடி வரும்
முனையில் கடுமீன்களை நூலாக “நீக்கார்வையும் தீவாச குருவை கமிக்க வேலை செய்து வரும்” என்று சொல்லுகிறேன்.

சுந்தையில் சமாதி

க. சீவசங்கரநாதன் அவர்கள்

தலைவர்,

சர்சாலை சிதம்பர விநாயகர் ஆலய பரிபாலனசபை.

கல்லும் சுண்ணாம்பும் சேர்த்துக் கட்டுவது கோயில்லல். கோ - என்றால் ஆண்டவன் (இறைவன்) இல் - என்றால் வீடு இறைவனுடைய இருப்பிடமே கோயில் பஞ்சூதங்களால் கட்டப்பட்டது சரிம் இதற்குரியவன் ஆண்டவன். அவனுக்கு வாடகை கொடுத்து அவனுடைய உத்தரவினால் நாம் இந்தச் சரீரத்தால் குடியிருக்கிறோம். இதில் ஆண்டவனுக்கு இடங்கொடாமல் ஆசாபாச ஆணவாதிகளாகிய பாம்புக்கும் தேஞ்கும் இடங்கொடுத்து பாழாக்கி விடக்கூடாது. அவைகளை துரத்தி இறைவனை அமர்த்தி நடமாடும் கோயிலாக்க வேண்டும். இறைவனை மனத்தினால் நினைத்து வாயினால் பாடினால் ஆசாபாசங்களாகிய விஷப்பூச்சிகள் அழிந்துவிடும் மறுபடியும் அவை வராமலிருப்பதற்காகச் சந்தத்தினால் சமாதிகட்ட வேண்டும். சந்தம் என்பது ஆண்டவன் புகழே

சீந்தையில் வைத்துச் சீராதி வைத்துச்

சந்தையில் வைத்து சமாதி செய்வீரே.

என்றார் திருமலர். திருப்புகழ் சந்தத்திலும் ஆண்டவனுடைய நாம சங்கீததனத்தினால் ஏற்பட்ட சந்தத்திலும் வைத்து சமாதிகட்டவேண்டும். ஆண்டவன் உலகில் பண்ணாக நிறைந்திருக்கிறான் அந்தப் பண்ணுக்கு பெயர் சந்தம் என்பார்.

பண்ணினால் பாடலாகிப் பழுத்தினில் திருஷ்மாகி

கண்ணினால் காட்சியாகிக் கருத்தினில் கருப்பமாகி

என்னினார் என்னமாகி

எங்கும் நிறைந்திருக்கின்றான் சுசன்

பண்கமந்த பாடல் பரிசு படைத்தருஞும் பெண் சுமந்த பாகத்தன் பெம்மான் பெருந்துறையான் என்றார் மாணிக்கவாசகர். பண்கமந்த பாடலைப் பாடும் தொண்டர்களுக்குத் தன்னையே பரிசாக கொடுத்து விடுகிறான் அவன். பெண் சுமந்த பாகத்தான் என்றால் பெண்ணைச் சுமந்திருக்கிறான் என்பது பொருள்ளல். அம்மை அப்பனுடைய உருவத்தையே பெண் சுமந்த பாகத்தான் என்பார் உள்ளத்தில் அம்மையாகிய பராசக்தி அப்பனாகிய சிவனையும் அப்பனாகிய சிவன் அம்மையாகிய பராசக்தியையும் வைத்திருக்கின்றனராம் இதனால் அமையும் பஞ்சும் இல்லை.

அரசு மரத்திசையில் இரண்டு பாம்புகள் பின்னிக் கொண்டிருப்பது போலக் கருங்கல்லில் செதுக்கி மக்கள் வழிபடுவதை பார்க்கின்றோம். வழிபடுகிறோம். அதைப்போல் சக்தி சிவத்தையும் சிவம் சக்தியையும் அன்பினால் விழுங்கி இரண்டும் ஒன்றான ஓங்கார ரூபமே அம்மையப்பனுடைய வடிவம். மற்றொரு விதத்தில் நாம் ரூபத்தினால் பக்தன் அடையும் விடுதலையையும் இந்தப் பின்னிக் கொண்டிருக்கும் பாம்பின் வடிவம் குறிக்கின்றது. ஜீவிதம் என்ற பாம்பு பரமாத்மாவையும் பரமாத்துமா என்ற பாம்பு ஜீவிதத்தையும் ஒன்றைபோன்று அன்பினால் விழுங்கி ஓரங்கமாகவிடும். எங்கும் ஆதியாம்

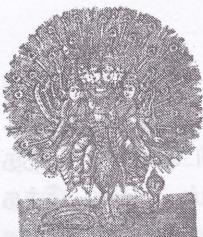
நடுவாய் முடிவாய் ஊடுருவியிருக்கும் தத்துவமே முருகன். உலகத்திலுள்ள ஜீவராசிதனைத் தன்னிடம் இழுக்கும் காந்தமாகிய கந்தன் அவனே. இந்தக் காந்த சக்தியாகிய இழுப்புச் சக்தியினால் துருப்பிடித்த ஊசிபோல் ஆணவமாகிய துரு ஏறியிருக்கும் ஜீவராசிகளைத் தன் கருணையினால் தூய்மையாக்கித் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொள்கிறான். வேற்றுமையில் பிறந்த நான் ஒந்றியுரானாகிய ஆண்டவனுடன் சேர்ந்து ஒந்றுமையாய் ஒன்றாய்விட்டேன் என்றார் பட்டினத்தார்.

பேதமாகிய பள்ளிக்கூடமே உலகம். இதில் அபேதமாகிய ஒந்றுமையை மேற்கொள்ள வேண்டும். வேற்றுமையையே பார்க்கும் பேதம் நிறைந்த உலகுடன் முருகாவெனும் நாமமாகிய பகையை மனத்துடன் சேர்த்து நட்புக்கொள்ள வேண்டும். முருகாவென்று சொல்பவர் உள்ளதை உள்ளபடி உணருவார் அதுவே பேரின்பானுபூதி. பிராப்த கருமம் நம் மைத் தன்னிடம் அகப்படுத்திக் கொள்ளச் சுற்றிக் கொண்டேயிருக்கிறது. அதனிடம் அகப்பட்டுக் கொள்ளக்கூடாது. அகப்பட்டுக்கொண்டால் பேதமாகிய துன்பசமுத்திரத் தில் கொண்டு தள்ளிவிடும். அது நம் மைப் பற்றாமலிருப்பதற்குத்தான் நாம் சங்கீதத்தனத்தினால் நம்மைச் சுற்றி கவசம் போட்டுக் கொள்ளவேண்டும். அக்கவசத்தைக்கண்டு அது பயந்து ஓடிவிடும்.

வேற்றுமையாகிய இந்த உலகத்திலே ஒந்றுமையுடன் ஒன்றுபடுகின்ற தொண்டர்களை நாடவேண்டுமென்று கதறுகிறார் அருணகிரியார். மனத்திலுள்ள வேற்றுமையினால் நீ வேறு நான் வேறு என்ற பேதத்தையுண்டாக்கி கொண்டு வந்தவரை விரட்டும் வழக்கமே இன்னும் நீங்கவில்லையேயென்று உலகத்தை நோக்கி வருந்துகின்றார். வாயினால் ஞானம் பேசினால் மட்டும் போதாது அதைப் பழக்கத்தில் கொண்டுவர வேண்டும். முருகனிடம் அன்பு செலுத்துவதாயிருந்தால் உயிருக்குயிராகிய முருகனைப்பற்றித் தெரிந்த ஞானத்தை சேவையென்கிற தொண்டால் வழிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

அபேதமான பொருளைப் பேதப்படுத்துகின்ற காலத்தில் அப்பொருள் அபேதத்தையுண்டாக்குகிறது. உதாரணமாக ஒரு முழுப்பழத்தைப் பலதுண்டுகளாக வெட்டி அன்பர்களுக்கு கொடுத்தால் துண்டுகள் பலவாயினும் ரூசி ஒன்றாய் விடுகிறது. ஆதலால் ரூசியின் உணர்வு அபேதமாய் விடுகிறது. எதையும் தனக்கென்று வைத்துக்கொண்டால் பேதமாய் விடுகிறது. அதையே பிறருக்குக் கொடுக்கும்பொழுது அபேதமாய் விடுகிறது.

தொண்டர்களனைவரும் வள்ளி அவள் உலகெங்கும் நிறைந்திருக்கிறாள். முருகனை நாடும் மனமெல்லாம் வள்ளியே அன்புமயமாய் இருக்கும் தொண்டர்களே ஞானிகளாவர். வாய்ப்பேச்சுமட்டும் பேசும் வேஷதாரிகளால்ல. பிரம்மத்தைச் சேர்ந்தவனே பிராம்மி. முருகாவென்றழைத்தவுடன் அவன் உள்ளத்தில் வந்து விடுகிறான். பிறகு அவ்வள்ளத்திலுள்ள அழுக்குகளாகிய ஆபாச ஆணவாதிகளைச் சுட்டெரித்துத் தூய்மையாக்கி அவ்வள்ளத்தில் தானும் தன்னுள்ளத்தில் அவனுமாய் அமர்ந்திருக்கச் செய்துவிடுகிறான். முருகனுக்குள் தொண்டர்களும் தொண்டர்களுக்குள் முருகனுமாய்க் கலந்து வாழ்வது தான் மோழும். இதுவே சிவசக்தி ஜயம். இதனை மேலும் கந்தபுராணத்தின் மூலம் அறியலாம்.

கந்தபுராண சிறுவர் அழுதம்

மாதாஜி

49. யுத்தம் முறுக்கேறுகிறது.

யுத்த களத்தினால் அசர வீரர்கள் பூதசேனையைச் சூழ்ந்தனர். போர் தொடங்கியது. பூதர்களில் பலர் அங்கங்களை இழந்தனர். பூத சேனைகள் அசர வீரர்கள் பலரை அழித்தனர். அசரரின் பிணங்கள் மலைபோல குவிந்து காணப்பட்டன. அதிகுரன் என்ற அசர சேனாதிபதியும் பூதச் சேனாதிபதியும் கடும் போர் செய்தபோது, உக்கிரன் அதிகுரனைத் தாக்கினார். அதிகுரன் உக்கிரனைத் தாக்க உக்கிரன் பெரிய மலையைப் பிடிங்கி அதிகுரன் தேரின்மீது வீசினான். அதிகுரனின் தேர் சுக்கு நூற்றாகியது. அதிகுரன் ஆக்கினேயாஸ்திரத்தை உக்கிரன் மீது ஏவினான். உக்கிரன் கந்தவேளைத்தியானம் செய்து அதனை அப்படியே விழுங்கினார். அதிகுரன் ஆச்சரியத்துடன் நின்ற பொழுது, உக்கிரன் வேகமாகப் பாய்ந்து அசரசேனைகளைக் கொன்று குவித்தான். மற்றை அசரர்கள் சிதறி ஓடினார்கள். உக்கிரனின் செயலைக் கண்ட தேவர்கள் உக்கிரனைப் பாராட்டினார்.

இந்திரன் பிரம்மனை நோக்கி, “அதிகுரன் ஏவிய தெய்வாஸ்திரங்களையெல்லாம் உக்கிரன் வாரி விழுங்கிவிட்டானே; என்ற போது”, உக்கிரன் அரிய தவம் செய்து சிவபெருமானிடம் வரம் பெற்றவன். கந்தவேளின் திருவருள் பெற்றவன். ததிசி முனிவரை விட ஆற்றல் மிக்கவன் என்று கூறினான்.

அதிகுரன் சிவபெருமானால் அருளப்பட்ட பாசுபதாஸ்திரத்தை உக்கிரன் மீது ஏவினான். பாசுபதாஸ்திரம் உக்கிரனை நோக்கிப் பேரிரைச்சலுடன் வந்தது. பாசுபதாஸ்திரத்தின் இரகசியம் அறிந்த உக்கிரன் தன் கையிலிருந்த ஆயுதங்களைக் கீழே போட்டு விட நிராயுதபானியாகிய உக்கிரனைக் கொல்லாது சிவபெருமானிடம் சென்றது. இதனைக் கண்ட அதிகுரன் வியப்பிலாழ்ந்தான். பின்னர் உக்கிரன் அருகில் வந்து உக்கிரனைத் தாக்கினான் அதிகுரன். உடனே உக்கிரன், அதிகுரனின் தண்டாயுதத்தைப் பிடிங்கி அதிகுரனின் மார்பில் ஓங்கி அடித்தான். அதிகுரனின் மார்பு பிளந்து இரத்த வெள்ளாம் பெருகியது. உடனே அதிகுரன் மரணமானான்.

இதனை அறிந்த அசரேந்திரன் அதிக கோபத்துடன் பூதசேனைகளைத் தாக்கினான். இதனைக் கண்ட வீரவாகுதேவர் தாமே கோபத்துடன் அசரேந்திரனுடன் போர்செய்து அவனுடைய தலையை அறுத்தார். தேவர்கள் மலர்மாரி சொரிந்தார்கள்.

50. முதற் சந்திப்பு.

1-1-1928

அதிகுரனும், அசுரேந்திரனும் போர்க்களத்தில் இறந்ததையும், அசுரசேணகள் புறங்காட்டி ஓடுவதையும் கண்ட சூரபன்மன் வடமூகாக்கினி போலக்கனன்று எழுந்தான். தேரில் ஏறிப்போர்க்களம் வந்தான். தனுசை வளைத்து நானை மீட்டினான். அந்த ஒலியைக் கேட்ட பூதசேணகள் அஞ்சி ஓடின. தலைவிரிகோலமாய் ஓடின. இந்த ஒலியைக் கேட்ட நாராயணன், பிரமன், இந்திரன் முதலானோர் தங்கட்கு என்ன நடக்குமோ என அஞ்சினார்கள்.

சூரபன்மன் எல்லோரையும் தோல்வி அடையச் செய்து விட்டு, எதிர்ப்பவர்கள் யாருமின்றிப் போர்க்களத்தில் உலாவினான்.

வீரவாகுதேவர் தேரில் ஏறிச் சூரபன்மன் நின்ற இடத்திற்குச் சென்றார். “இவன் தான் முன்பு வந்து நம் நகரத்தை அழித்தவன்” என்பதைச் சூரன் அறிந்தான். உடனே சூரன், வீரவாகு தேவரை இழித்தும் பழித்தும் பேசினான். இருவருக்கும் பெரும் போர் முண்டது. இருவரும் தெய்வ அஸ்திரங்களை ஏவினார். அவை தம்முட்டாமே உலகம் நடுங்கப் போர் செய்து மீண்டன. பின்னர் சூரபன்மன் தண்டாயுதத்தால் வீரவாகுதேவரை அடித்தான். இரத்தாறு பாய வீரவாகுதேவர் தேரில் சாய்ந்தார் பூதசேணகள் சிதைந்து ஓடின.

இதனை முருகவேள் கண்டார். வாயுதேவரைப் பார்த்து நம்தேரை வேகமாகச் செலுத்திக்கொண்டு போய் சூரபன்மன் முன் நிறுத்து என்று ஆணையிட்டார். வாயுதேவன் காற்றினும் வேகமாகத் தேரைச் செலுத்திக் கொண்டு சூரபன்மன் முன்னிறுத்தினான்.

சூரபன்மனுக்கும் முருகப் பெருமானுக்கும் இதுவே முதல் சந்திப்பு எனலாம். எப்பொழுதாம் முதல் சந்திப்பு சிறப்புடையதாகும். அருளுக்கும் இருளுக்கும், கருணைக்கும் கொடுமைக்கும், அறிவுக்கும் மருளுக்குமிடையே நேர்ந்த சந்திப்பு இது. முருகப்பெருமான் கருணைபொழியும் திருவதனத்துடன் சூரபன்மனுக்குக் காட்சி தந்தார். இதனைக் கச்சியிப்ப சுவாமிகள்

“முன்டக மலர்ந்ததன்ன மூவிரு முகமும் கண்ணுங் குண்டல நிரையுஞ் செம்பொன் மவலியுங் கோலமார்பும் எண்டரு கரம்சராறும் கிளங்கீற்படைகள் யாவும் தண்டையும் சீலம்பும் ஆர்க்குஞ் சரணமும் தெரியக் கண்டான்.”

சூரபன்மன் கொடியவன்தான். ஆனால் அவன் பூர்வீகத்தில் செய்த மாதவமே முருகப்பெருமானைத் தரிசிக்க முடிந்தது. சுவாமியைக் கண்டான் சூரபன்மன். அவன் சுவாமியிடம் அருள்பெறும் நினைப்பில்லாமல் கேவியாகச் சிரித்தான்.

“குழந்தாய் முருகா! தேவர்கள் உன்னை ஏமாற்றி இங்கே கொண்டு வந்திருக்கின்றார்கள். உன்மேல் எனக்குக் கோபம் உண்டாகவில்லை. இரக்கமே மேலிடுகின்றது. உனக்கு உதவியாக வந்த படைகளும் ஆற்றல் இழந்து விட்டன.

பூத்சேனைகளும் புறங்கொடுத்து ஓடிவிட்டன. கடைசியில் சின்னஞ்சிறு குழந்தையாகிய நீ போர் செய்ய வந்திருக்கின்றாய். உன் தந்தை சிவபெருமானும், பிரமா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலியோர் எனக்குப் பயந்து போர்தொடுக்க முன்வருவதில்லை. அப்படி இருக்கச் சிறுவனான நீ வந்திருக்கின்றாய். உன்னை மன்னித்து விடுகிறேன். நீ போய் விளையாடு” எனச் சூரபன்மன் கூறினான்.

இதனைக் கேட்ட முருகப்பெருமான் புன்னகை பூத்தார். கொடியவனாகிய சூரபன்மனை நோக்கி தேவாமிரதம் போன்ற முருகப்பெருமான் சூரபன்மா நான் சிறுவன். நீ சிறந்த வீரன். வாயால் பேசாது கையால் பேசுவோம் என்றார் எம்பெருமான்.

முருகப்பெருமான் கூறியதைக் கேட்ட சூரபன்மன் வெகுண்டான். தனது பெரிய வில்லை வளைத்து நானேன்றினான். அண்டங்கள் யாவும் கிடுகிடுத்தன.

முருகப்பெருமானுக்கும், சூரபன்மனுக்கும் பேருமிக்காலம் போன்று போர் நடந்தது. சூரபன்மனால் விடப்பட்ட ஆயதங்களை எம்பெருமான் தடைசெய்தார். அழித்தார். சூரபன்மன் ஏவிய அஸ்திரங்கள் யாவும் முருகப்பெருமானிடம் செல்லமுடியாது வலியிழந்து போயின. முருகப்பெருமான் சூரன் மீது பாணங்களை ஏவினார். அது சூரனின் தேரை வீழ்த்தியது. தேரில் காணப்பட்ட கொடியை அறுத்தது. சூரபன்மன் அணிந்திருந்த ஆபரணங்களை அறுத்து வீழ்த்தியது. சூரபன்மனின் சிரசில் இருந்த மகுடத்தையும் கீழே பாணம் வீழ்த்தியது. பின்னர் முருகப்பெருமான் தன்கரத்திலிருந்த சக்கராயத்தை ஏவினார். அது அசுரப்படைகளின் சிரங்கள், கரங்கள் முதலியவற்றை அறுத்துப் பல்லாயிரக்கணக்கான அசுர வெள்ளத்தை அழித்து விட்டது.

முருகப்பெருமான் நினைத்தால் சூரபன்மனையும், அசுரப்படைகளையும் கணநேரத்தில் அழித்திருக்கலாம் அல்லவா? சூரனின் வலிமையின் பெருமை உலகவர் அறிய வேண்டாமா? அதனால் குழந்தைகள் பெற்றாருடன் விளையாடுவது போல நீண்ட நேரம் சூரனுடன் முருகப்பெருமான் விளையாடினார்.

சூரபன்மனின் நூற்றாயிர வெள்ள அசுரசேனைகளும் அழிந்து விட்டன. இதனால் சூரபன்மன் தோற்று அவமானம் அடைந்து புறங்காட்டி ஓடி மறைந்தான்.

51. சிவப்படலங்கள் சீர் மோதின்.

சூரபன்மன் போர்க்களத்தில் தோற்று ஓடினான். கந்தப்பெருமான் வெற்றிவாகை சூடினார் என்ற செய்தியறிந்த தேவர்கள் முருகப்பெருமானிடம் வந்தார்கள். வாழ்த்தி வணங்கினார்கள். தேவரீ தான் சூரபன்மனைக் கொல்ல வேண்டுமென்று தேவர்கள் பிரார்த்தனை செய்தார்கள். சிதைந்தோடிய பூத்சேனைகள் வீரமகேந்திரபுரி சென்றார்கள். நகரத்தை அழித்தார்கள். அசுரர்களுடன் போர் செய்து கொன்று குவித்துவிட்டனர். மிகுதியை நகரத்துள் முருகப் பெருமானே செல்ல வேண்டுமென நினைத்தார்கள். அதனால் பூத சேனைகள் முருகப்பெருமானிடம் சென்றார்கள்.

போலில் தோற்று புறம்காட்டி ஓடிவந்த சூரபன்மன் நேரே அந்தப்புரம் சென்றான். பதுமகோமளையுடன் ஏதும் பேசாது முகம்குப்புறப் படுத்துவிட்டான். இச்செய்தியைப் பானுகோபன் தூதுவர் மூலம் அறிந்தான்.

மனம் தடிதுடிக்கத் தந்தையிடம் ஓடி வந்தான். தந்தையை வணங்கினான். “நீங்கள் ஏன்பா யுத்தத்திற்கு சென்றீர்கள்? உங்கள் உத்தரவுப்படிநேற்று நான் போருக்குப் போய் கடும் போர் புரிந்து, மோகனாஸ்திரத்தை ஏவி வீரவாகுதேவர் முதலாக எல்லாரையும் மயங்கச்செய்த போது குமரக்கடவுளது அமோகாஸ்திரம் எனது மோகனாஸ்திரத்தின் வலிமையைக் கெடுத்து விட்டது. இதனால் நான் தோற்றவனால்ல, இன்றைக்காயினும் அவர்களுடன் போர்செய்து வெல்ல நினைத்தேன். தாங்கள் ஒரு பாலகனுடன் போருக்குச் செல்லலாமா. நடந்தது நடந்து விட்டது. நாளைக்கு நானே போருக்குச் சென்று வெற்றிவாகை குடிவருவேன்” எனக்கூறினான்.

“மகனே! நீ பேசுவது உனக்கு உவகையைத் தரும். ஆனால் அந்தச் சரவணபவனின் ஆற்றலை நீ சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. அவனை நான் சிறு பாலகன் என்றிருந்தேன். அவனுடன் போர் செய்தபின் அவனுடைய ஆற்றலை அறிந்தேன். அதனால் நானே அவனைக் கொல்வேன். நீ இரண்டாயிரம் வெள்ளப்பூதச் சேனைத் தலைவனாகிய வீரவாகுதேவரைக்கொல் நாளையே போருக்குப் போ” என்றான் சூரபன்மன்.

தந்தையிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு பானுகோபன் தன் அரண்மனைக்குச் சென்றான். அப்போது சில ஒற்றார்கள் வந்து பானுகோபனை வணங்கிப்பூதசேனைகள் நகரின் மதில்களை இடித்து அசர்சேனைத்தலைவர்களையும் கொன்று விட்டமையால், நகருக்குள் நான்கு திசைகளில் இருந்து கடல்நீர் புகுந்து விட்டது என்று கூறினார்கள்.

பானுகோபன் உடனே அருமசக்தி வாய்ந்த அசரத்தச்சர்களைக் கொண்டு மதில்களைக் கட்டுவித்தான். பதினாயிரம் படைகளுக்குத் தலைவனான மகாகாயனை எல்லைக் காவலுக்கு வைத்தான்.

அன்றிரவ நீங்கியது. கதிரவன் உதயமானான். பானுகோபன் தனது பாட்டியை நினைத்தான். பாட்டியாகிய மாயை தோன்றி “என்னை அழைத்த காரணம்” என்ன என்று கேட்டாள்.

“பாட்டி நான் நால்வகைச் சேனைகளுடன் முருகனுடன் போர் செய்யச் சென்று தோற்று விட்டேன். அதனால் எனக்கு பெருத்த அவமானமாக இருக்கின்றது. அதனால் வெற்றி பெற்ற பகைவர்களை வெல்லுவதற்குப் படைதந்தருள வேண்டுமெனக் கேட்டான்” பானுகோபன். அப்போது மாயாதேவி பானுகோபன் “கையில் ஓர் மாயப் படையைக் கொடுத்து இதனை உனது பகைவர் மீது ஏவினால், இது அவர்களின் அறிவை மயக்குமென்று கூறி மறைந்து விட்டாள். பானுகோபன் மிகுந்த சந்தோஷம் அடைந்தான்.

பானுகோபன் தமக்கு வெற்றி நிச்சயமென நம்பினான் அளவற்ற தெய்வ அஸ்திரங்களுடனும் நாற்பதினாயிரம் வெள்ளச் சேனைகளுடனும் மதிற்புறத்தை அடைந்தான். ஆயிரம் குதிரை முகங்களைக் கொண்ட ஒரு தூதுவனை அழைத்து, “நீ கந்தப்பனின் பாசறைக்குச் சென்று, இன்றைய யுத்தத்தில் உனது உயிரைக்

குடிக்கப் பானுகோபன் வந்திருக்கிறான் என்று வீரவாகுதேவரிடம் கூறுவாயாக” வென்று தூது அனுப்பினான். அத்தூதுவன் உடனே விரைந்து வீரவாகு தேவரிடம் இச்செய்தியைக் கூறினான்.

இதனைக் கேட்ட வீரவாகு தேவர் சிரித்தார். பின்னர், “பானுகோபனின் உயிரைக் குடிக்க நானே அவ்விடம் வருகிறேனென்று சொல்” என்று கூறினார். பின்னர் துணைப்படைகளுடன் கந்தக்கடவுளை வணங்கினார். பானுகோபன் மாயை செய்தால் வேல் துணை நிற்குமெனக்கூறி முருகப்பெருமான் வீரவாகுதேவரை வழி அனுப்பினார்.

பூதசேனைகளும் அவணசேனைகளும் மோதின. அப்போரில் பூதர்கள் சிலஞ்சும் அவணர்கள் பலரும் இறந்தனர். பானுகோபன் ஏவுகின்ற தெய்வாஸ்திரங்களை வீரவாகுதேவர் எதிர்த்து ஏவிய அஸ்திரங்களால் பானுகோபனின் தெய்வாஸ்திரங்கள் நிர்மூலமாயின. வீரவாகுதேவர் ஏவிய தெய்வ அஸ்திரங்களும் பாணங்களும் பானுகோபனைத் தவிர மற்றைய அசுரர்ப்படைகளை அழித்தன. ஊழிக்காலம் இதுவோ என்னும்படி போரின் தாக்கம் காணப்பட்டது.

வீரமகேந்திரபுரி அஞ்சி நடுங்குவதைக் கண்டான் குரபன்மன். இது இவ்வாறு நிகழக்காரணம் யாது என்று அறியும்படி தூதுவர்களை அனுப்பி நடந்தவற்றை அறிந்தான். வீரவாகுதேவரைச் சிவப்படையாலும் வெல்லமுடியவில்லையே என்று வெகுண்டான் குரன்.

(தொடரும்.....)

“சிவத்தமிழ்ச் செல்வியின் சிறப்பிதழ்”

கலாந்தி
தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி

சைவத்திற்கும் தமிழுக்கும் அளப்பாரிய தொண்டாற்றி வரும் தூர்க்காதூரந்தரி, சிவத்தமிழ்ச் செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களின் சேவையைக் கொரவிக்கும் முகமாகத் தை 2005 “சிவத்தமிழ்” சிவத்தமிழ்ச் செல்வியின் சிறப்பிதழாக மலர்கிறது.

சிறப்பிதழுக்கு அவர்தம் சேவையை கவிதையாகவோ கட்டுரைகளாகவோ எமக்கு 01-10-2004 முன்னதாக அனுப்பி வைக்கவும். இலங்கையில் வசிப்பவர்கள், கீழ்க்காணும் முகவரிக்கு அனுப்பிவைக்கலாம். ஏனையோர் நேரடியாகச் சிவத்தமிழ் முகவரிக்கும் அல்லது மின்னஞ்சலுக்கும் அனுப்பிவைக்கலாம் என்பதை அறியத்தருகின்றோம்.

இலங்கை

Dr. Vani, Sivarajan
118 Vivekananda hill,
colombo 13
Sri-lanka.

சிவத்தமிழ்

Dr. M. K. S. Sivakumaran, B. F. A
Postfach 2765
58477 Lüdenscheid
Germany.

Vettimaniy@hotmail.com

மாவிட்டபூரம் கந்தசுவாமி கோயில்

சைவத்திரு. கா. சிவபாலன் அவர்கள்

அழக்திருநாட்டில் நாற்றிசையும் பழைமையும் மகிழ்மையும் வாய்ந்த பாவம் வினை அறுக்கவல்ல திருப்பதிகள் குழ் நீராடு துறைகள்-தீர்த்தங்கள் பல உள்.

வடக்கே கீரிமலையும்-நகுலேசர் ஆலயமும், கிழக்கே கண்ணியாநிருந்தும்-கோணேசர் ஆலயமும், தென்வரையில் மாணிக்ககங்கையும்-கதிர்காமமும், மேற் பரப்பில் பாலாவியும்-திருக்கேதீச் சரநாதர் கோவிலும், மாயவனாறும், முன்னெநாதர் கோவிலும் இயற்கையாகவே ஈழத்தை அரண் செய்கின்றன. இவை ஜந்தும் காலத்தால் முற்பட்டவையாகவும், ஈழத்தின் வரலாற்றுக்கு முன் பே இடங் கொண்டனவாகவும் இருக்கின்றமையினால், இவை இலங்கையைக் காவல் செய்யும் ஐம்படை வீடுகளென நாம் கூறிக் கொள்ளலாம்.

தமிழ் கூறும் தொல்லுலகமாகிய குமரிக்கண்டத்தை, காலவெள்ளாமாகிய கடல் கொண்டதென்பது கீழைத்தேச மேலைத் தேச அறிஞர் பலரின் தேற்றமாகும். அக்குமரிக்கண்டத்தின் கூரே ஈழமுமாகும். அந்நேரம் இப்பிரதேசத்தைக் கடலால் விழுங் கப்படவிடாது ஒரு சிறுதீவாக இறைவன் விளங்க வைத்ததும் இங்கு முன்னர் கூறப்பட்ட ஐம்பெரும் தலங்களாலும்-தீர்த்தங்களதும் மகிழ்மையையும் பெருமையையும் அழியவிடாது பாதுகாத்தற் பொருட்டே என நாம் ஊகிக்க இடமுண்டு. இத்திற மாண்பு பெற்ற நீராடு துறைகளில் ஒன்றாகிய கீரிமலைத் தீர்த்த மகிழ்மையினை ஒட்டி எழுந்த திருத்தலமே மாவிட்டபூரம் கந்தசுவாமி கோவில் ஆகும்.

கடந்த கால யுத்த அனத்தத்தால் இவ் ஆலயம் பலத்த சேதமடைந்த போதும் இன்று இவ்வாலயம் ஆதீனகர்த்தா மகாராஜீ சு. து. சண்முகநாதக் குருக்கள்

அவர்களின் விடா முயற்சியினால் மீண்டும் புதுப்பொலிவு பெற்றுக் கொண்டு வருவது மிகவும் மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும்.

மாவிட்டபூரம் கந்தசுவாமி கோவில் யாழ்ப்பாணப் பட்டணத்தில் இருந்து காங்கேசன்துறை செல்லும் நெடுஞ்சாலையில் 10 ஆவது மைல் தொலைவில் அமைந்திருக்கிறது. காங்கேசன்துறைப் பட்டினசபை, தெல்லிப்பழை, மயிலிட்டி ஊராட்சிமன்றங்கள் ஆகியவற்றை எல்லைகளாகக் கொண்டிருப்பது. இதற்கு தெருவண்டிகள் மூலம் செல்லலாம். தெல்லிப்பழையை அடுத்த மாவிட்டபூரம் இதன் தொடர்வண்டி நிலையம். கிழக்கே இரண்டு மைல் தொலையில் பலாவி விமானநிலையம் அமைந்திருக்கின்றது. காங்கேசன்துறை வடக்கே ஒரு மைல் தொலைவிலும், கீரிமலை நன்னீருந்து மேற்கே ஒன்றை மைல் தொலைவிலும் அமைந்திருக்கின்றது.

எங்கள் நாட்டில் இருவகையில் அமைந்த கீர்த்தி வாய்ந்த முருகன் திருக்கோயில்கள் உள். சிவாகம சிற்பநால் அமைவு பெற்றவை ஒரு வகை. அவ்வமைவு பெறாதவை இன்னொருவகை. இவை மடாலயங்களெனப்படுவது.

மாவிட்டபூரம், கந்தவனக்கடவை, இனுவில், நீவேலி, அநூராதபூரம் போன்ற இடங்களில் உள்ள கோவில்கள் சிவாகம சிற்பமுறையில் அமைந்தனவாகும்.

கதிர்காமம், மண்டீர, வெருகல், செல்வச்சந்திதி, நல்லூர் போன்ற ஆலயங்கள் மடாலய வகுப்பினவாகும். இவற்றுள் சிவாகம, சிற்பநால் அமைவு பெற்ற வரிசையிலே சரித்திரப் பிரசித்த மிக்க பெருங்கோயில் மாவிட்டபூரமாகும்.

பல ஊர் மக்களுக்கு வழிபடு கோயிலாகவும், குல தெய்வமாகவும் விளங்குவது மாவிட்டபூரம். வரலாற்றின் படி கி.பி.9ஆம் நூற்றாண்டில் திசை உக்கிரசோழன் என்னும் வளவன் ஒருவன் சோழ நாட்டில் இருந்தான். அவனுக்கு ஒரு மகள். பெயர் மாருதப் பூர்வீகவல்லி. இவள் தோற்றம் குதிரை முகமும் மானுட உடலும் கொண்டிருந்தது.

சாந்தலிங்கன் என்னும் சந்நியாசி ஒருவனின் கூற்றுப் படி இப்பெண் கீரிமலைக்கு வந்தனள். அங்கு தவ சிரேட்டராக விளங்கிய நகுல முனிவரிடம் உபதேசம் பெற்று, கீரிமலைக்குஞ்சருகே உவர் நீராமத்தியில்நன்றீரும், அருவி நீரும் கலந்த இடமொன்றில் நாள் தோறும் சிவ சிந்ததையுடன் நீராடுவந்தாள். நாளைவில் இந்நீராடலால் அவளது குதிரை முகம் மாறி மனிதமுகம் ஆகியது. அந்நாளில் அவள் தன் சேஷியருடன் தங்கியிருந்து தீாத்தமாடிய இடம் “குமாரத்தி பள்ளம்” என்றழைக்கப்பட்டது. (இன்றைய காங் கேசன்துறைச் சீமெந்துத் தொழிற்சாலை வாயிலுக்கு நேரே கிழக்கு முகமாக இருக்கும் குமார கோயிலடிதான் குமாரத்தி பள்ளம் என்று கூறப்படுகின்றது)

நீராடிய பின்னர் வழிபாடாற்றிய கோயில் கதிரையாண்டவர் கோயில்; அக்கோயில் இருந்த இடம் கோயிற்கடவை. (இன்று இவ்விடம் வளவுடை என வழங்கப்படுகிறது) இதன் அருகில் இன்று அழிந்த நிலைக்கேணி ஒன்று இருக்கக் காணலாம். இன்றைய கோயிலில் இருந்து மேற்கே 200 யார் தொலையிற் காணப்படுவது கதிரையாண்டவர் கோயில்.

குதிரை முகம் நீங்க அருள்பாலித்த இறைவன் பதியாக அது இருந்ததினால் கோயிற் கடவை, பின்னர் “மாவிட்டபூரம்” என்றுபெயர் கொண்டதாகக் கூறப்படும். மா-குதிரை, விட்ட-நீங்கிய, புரம்-இடம், குதிரை முகம் நீங்கிய இடம் - மாவிட்ட

புரம். இக்காரணப் பெயரே பெருவழக்கில் இன்று பேசப்படுகின்றது. ஆயின் மாருதப்பூர்வீகவல்லியோடு வந்த தளபதி பெயர் “மகாவிட்டன்” என்றும், பின்னாளில் கோயில் ஆட்சிப்பொறுப்பை அவனிடம் ஒப்படைத்து அவனை இருக்க வைத்த இடம் இன்றைய மாவிட்டபூரம் என்றும், மகாவிட்டன் வசித்த இடமாதலின் அப்பெயர் மருவியே மாவிட்டபூரம் ஆயிற்று எனவும் யாழ்ப்பாணச் சரித்திர ஆசிரியர் “நாவலர்கோட்டம்” திரு. ஆ. முத்துத் தம்பிப்பிள்ளை அவர்கள் கூறுவர்.

மேலும் சூரசங்காரத்தின் பின் முருகப் பெருமான் கதிரைமலைக்கு எழுந்தருளிச் செல்லுங்காலை, இங்கு தங்கிச் சென்றாரென்ற ஜதீகம் இருப்பதால், இவ்விடம் முருகன் அருள் பெற்ற இடமாகவும் கூறப்படுகின்றது. இக்கருத்தை ஏற்போர் “மா” என்றால் மாமர வடிவாகிய குரன் என்றும், “விட்ட” என்றால் அவ்வடிவினைவிட்ட என்றும், “புரம்” என்றால் இடம் என்றும் கூறி மாமர வடிவாக நின்ற குரன் அவ்வடிவினை விட்டேகிய இடமாதலின், இவ்விடம் “மாவிட்டபூரம்” எனக் கூறப்படுவதாகக் கூறுவர். இவர்கள் கூற்றை ஏற்போர் இவ்வாலயத் தலவிருட்சமாக மாமரமும், அண்மையில் கடலும் இருப்பதைச் சான்று காட்டி உறுதி செய்கின்றனர்.

தனக்கு வாழ்வளித்த கதிரை ஆண்டவன் கோயிலை மாருதப்பூர்வீகவல்லி கட்டுவித்தாள் எனவும், அதற்கு வேண்டிய பொருளையும், திருவடிவங்களையும், பெரியமனத்துளாள் எனும் தில்லைத்தீட்சிதார் மரபு அர்ச்சகரையும், ஏனைய ஏவல்களையும் சோழ வளவன் அனுப்பிவைத்தான் எனவும் வரலாறு கூறும். காங்கேசப் பெருமானாகிய கந்தப் பெருமானின் கோயிற் திருப்பணிகளுக்கு வேண்டிய திருவடிவங்களும், ஏனைய பிறவும் வந்திறங்கிய துறை அன்றுதொட்டு காங்கேசன்துறை என்று அழைக்கப்பட்டு வருகின்றது.

கோயிற்றிருப்பனிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் பொழுது உக்கிரசிங்கன் என்ற இளவரசன் மாருதப்புரவீகவல்லியை மணந்து கொண்டதாயும், அவனது அரசிருக்கை கதிரைமலையாக இருந்த தெனவும், மாருதப்புரவீகவல்லியை மணந்த பின்னர் தன் அரசிருக்கையோடு இருந்த இடத்தை நெல்வயல்களாக்கி, அவற்றை அவளால் கட்டுவிக்கப்பட்ட கந்தசுவாமி கோவில் நித்திய நெமித்திய பூசைகளின் பொருட்டும், ஆலய அர்ச்சகர்களுக்காகவும் பிரமதாயமாக வழங்கவிட்டுத் தன் அரசிருக்கையை யாழ் ப்பாணத் தின் வடக்கீழ் ப்பகுதியில் உள்ள சிங்கை நகருக்கு-வல் லிபுரக் குறிஞ்சிக்கு மாற்றினான் எனவும் கூறப்படுகின்றது. கந்தசுவாமி கோவில் வழிபாட்டிற்காக விடப்பட்ட இடமான படியினாலே பண்டைய இராசதானியாக இருந்த “கதிரைமலை” கந்தரோடை எனப் பெயர் மாற்றம் பெற்றதாகவும் வரலாறு கூறும். (கந்தரா-கந்தசுவாமியார், ஒடை-குளவெளி) இன்றைய கந்தரோடையை உள்ளடக்கி இருக்கும் சுன்னாகத்தில் எழுந்தருளியுள்ள கதிரமலைச் சிவன் கோவிலுக்கும், பண்டைநாட் கதிரைமலைக்கும் ஏதாவது தொடர்புண்டா என்பது ஈண்டு கவனத்திற் கொண்டு ஆராயற்பாலதாகும்.

இன்னும் மாருதப்புரவீகவல்லி தன் குன்மநோய் நீங்கி, இளமையும் அழகும் உடையவளாய் விளங்கிய காலத்தில் தங்கிய குறிச்சியை உள்ளடக்கிய ஊர் “தல்லிப்பள்ளி” எனப்பட்டதாகவும், தல்லிப்பள்ளி மருவியே, “தெல்லிப்பளை” ஆயதாகவும் கூறப்படும் கருத்தும் இவ்விடத்தில் உற்றுநோக் கற்பாலதாகும். (தல்லி�-இளமை உடையவள், பள்ளி-சிற்றார்). இச்செய்தியை ஈழமண்டல சதகத்தில் காணலாம்.

இன்று கடலருகில் காணப்படும் சடையம்மா மடத்திற்கு அருகில் உள்ள தீாத்தமே நகுலமுனி, மாருதப்புரவீகவல்லி

போன்றோர், நீராட நன்மை பெற்ற “அந் தர் வாவி” எனும் கண்டகி தீாத்தமாகும்.

ஆன்மாக்களை ஆட்கொள்ளும் பொருட்டு இறைவன் கொள்ளும் வடிவங்களுள் கருணை வடிவான தீாத்தமும் ஒன்றாகும். இதனால் அன்றோ “தீாத்தன்” என்று சிவபெருமான் பேசப்படுகின்றான். இறைவன் தீாத்தவடிவ அவனது அனுக்கிரகத்தைக் குறிப்பதாகும். மெய்யன்புடன் கீரிமலையில் நீராடு வோர்க்கு அநுக்கிரகம் சித்திக்கும் என்பதனை நிலைநாட்டி வற்புறுத்திக் காட்டுவதே, ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெட மாருதப்புரவீகவல்லி ஆர்த்தாடி வழிபாடாற்றி வந்த பேறாகிய முக மாற்றமாகும்.

இவ்வாறு மாருதப்புரவீகவல்லி யினால் எடுக்கப்பட்ட திருக்கோயில் காலத்துக்குக்காலம் வளர்ச்சிபெற்றுப் பிரசித்தமான பெருங் கோயிலாக இருக்கும் நாளில், போர்த்துக்கேயர் இந்நாட்டைக் கைப்பற்றினர். அவர்களது ஆட்சிக் காலத்தில் தகர்க்கப்பட்ட சைவ ஆலயங்களில் மாவிட்டபூரமும் ஒன்றாகும். அந் நேரம் கோயிற் பொருட் களையும் திருஉருவங்களையும் கிணற்றுள் போட்டு வைத்துக் காப்பாற்றியவர் அக்காலத்தில் கீரிமலையைச் சார்ந்த ஆலயங்களில் ஆட்சிப்பொறுப்பாளராக இருந்த சிவரீபாலசுப்பிரமணியக்குருக்களாவர். போர்த்துக்கேய ஆட்சி ஒழிந்து ஒல்லாந்தர் ஆட்சியின் கடைக்கல்லாகிய 1782இல் சிவரீபாபதிஜூயர் என்பவரி னால் மாவிட்டபூரம் புனர் நிர்மாணம் செய்யப் பெற்றுப் பண்டுபோல் விழாக்கள் நடைபெற ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டன. புனர்நிர்மாணம் செய்யப்பட்ட இவ்வாலயம் காலத்துக்குக் காலம் ஆட்சிப்பொறுப்பேற்ற மரபுவழிப் பரி பாலக அறங்காவலர்களாலும், அடியவர் களாலும் மேலும் மேலும் விரிவுபடுத்தியும் செப்பனிட்டும் பெருங்கோவிலாக்கப் பட்டதாகும்.

இன்று இக்கோயில் கருவறை, அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டபம், தம்பமண்டபம், நிருத்தமண்டபம், வசந்தமண்டபம், தட்டி மண்டபம் - வில்லுமண்டபம், வேட்டைமண்டபம், யாகசாலை, பாகசாலை, களஞ்சியம் ஆகியவை முறையாகக் கட்டப்பட்டுள்ள ஒரு பெருங்கோவில் முறையில் அமைந்துள்ளது. கருவறை தொடங்கி அர்த்தமண்டபம் வரையான கோவில் கருங்கற்றமிக் கோயிலாக 1927இல் கட்டி முடிக்கப்பட்டு, அவ்வாண்டு ஆனிச் சுவாதியில் திருக்குடத் திருமஞ்சனம் நடைபெற்றது. கருவறையில் கோலமா மஞ்ஞை தன்னில் முருகப் பெருமான் வள்ளி தெய்வயானை உடன் கூறுமடியார்கள் வினை தீர்க்கும் முகபாவனையில், கருணை நெறிபுரியும் அன்பர்க்கெளியோனாக அருளொடு விளங்குகின்றார். இங்கு பிரதிட்டை செய்யப்பட்டவும், எழுந்தருளச் செய்யப்பட்டவுமான ஏனைய மூர்த்திகள் விவரம்: விநாயகர், நடேசர், சந்திரசேகரர், ஆறுமுகசவாமி, முத்துக்குமாரசவாமி, சுப்பிரமணியர், சந்தானகோபாலர், மகாலட்சுமி, வைரவர், தண்டாயுதபாணி, நவக்கிரகங்கள், சண்டேகவரர் என்பன வாகும். இங்குள்ள சிவகாமி சமேதராகிய நடேசர் திருவுருவம் சிதம்பரத்திலிருந்து தருவிக்கப்பட்டதாகும்.

இவ்வாலயத்தின் மேற்குப்புறத்தே காட்சிகொடுக்கும் இராசகோபாரத்தின் திருஉருவங்கள் கோயிலின் வரலாற்றைத் தெளிவுபடுத்துவதுடன், இக்கோவிலுக்கு மட்டுமேன்றி ஈழநாட்டுக்கே பெருமை கொடுக்கும் பெருங்கோபுரமொன்றாகவும் மினிர்கின்றது. இதனைக் கட்டிமுடிப்பதற்கு வேண்டும் பொருளுதவி புரிந்தவர் இரங்கண் பண்டாரம் எனக்கூறப்படும் அருட்திருநாகலிங் கதேசிகராவர். இதனைப் பரிபாலிப்பதற்கென அப்பெரியாரால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட அறக்கட்டளை ஒன்றுண்டு. காங்கேசன் துறையிலுள்ள நாகலிங் கேசவர் மடாலய பரிபாலன அறக்கட்டளையே அதுவாகும்.

நாளாந்தம் இங்கு ஆறுகாலப் பூசைகள் நன்றாக நடைபெற்று வந்தன. கிழமைதோறும் வெள்ளிக்கிழமைகளில் காலை, மாலையிலும், மாதந்தோறும் கார்த்திகை நட்சத்திரத்திலும், சித்திரை, தை மாதப்பிறப்பு நாட்களாகிய சங்கிராந்தி களிலும் முத்துக்குமார சுவாமிக் குச் சிறப்பான மஞ்சன நீராட்டும் பூசைகளும் நடைபெற்று வந்தன. இப்பெரு நாட்களில் உற்சவ மூர்த்தியாகிய முத்துக்குமார சுவாமி உள்வீதி எழுந்தருங்காரன்.

விசேட உற்சவங்கள்:

இவ்வாலய மகோந் சவம் பூர்வபக்கச் சல்லித் திதியோடு கூடிய ஆணி உத்தரநாளன்று கொடியேற்றமும், ஆடி அமாவாசையன்று தீர்த்தமும், அதற்கு முதல்நாள் தேரூற்சவமும் இருபத்தைந்து நாட்களுக்குத் திருவிழாக்கள் தொடர்ந்து நடைபெறும். இந்நாட்களில் நடைபெறும் ஆறுமுகசவாமி திருநடனத் திருவிழா, கார்த்திகைத்திருவிழா, வேட்டைத்திருவிழா, பட்டுக்குடைத் திருவிழா, சப்பரத்திருவிழாப் போன்றவை சிறப்பான திருவிழா நாட்களாகும். மாவிட்டபுரம் முருகப்பெருமான் வேட்டைத்திருவிழா அன்று திருவுலா வரும் காட்சியை “நாமாந்தரிகை” என்றும் “பிரகேளிகை” வகையமைத்து உடுவில் பதிவாழ முத்துக்குமாரகவிராயர் பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். உற்சவகால ஆறுமுகசவாமி திருநடனத் திருவிழாவைத் தொடக்கிவைத் தவர்கள் நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தவர் களாவர். உற்சவகால ஐந்தாம் திருவிழா நாள் இதுவாகும். இவ்வுபயத்திற்கென காங்கேசன்துறையில் ஒரு கிட்டங்கியை அவர் கள் எழுதிவைத் துள்ளனர். நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிகளினால் வழங்கப்பட்ட தேர் வடிவான விளக்கு ஆலயத்திற்கு ஒளியூட்டிக் கொண்டிருப்பதை அறிகின்றோம்.

தேரூக்கு வரும் பஞ்சமூர்த்திகள் விநாயகர், சுப்பிரமணியர், சந்திர சேகரர், ஆறுமுகர், சண்டேசவரர் ஆகியோராவர். தேர்த்திருவிழா அன்று மாலை தேர்முட்டியடியில் நடைபெறும் சண்முகார்ச்சனையின் பின்னர் பஞ்சமூர்த்திகள் இருப்பிடத்துக்கு எழுந்தருளும் போது மலர் மாரியுடன்வேத ஒலியும், திருமுறை ஒசையும், நாதகானமும் முழங்க, பத்தித் திருமுகமாறுடன் பன்னிரு கைகளுமாய்த் தித்தித்திருக்கும் திருஅமுது கண் டேன் என அருணகிரி கூறும் ஆறுமுகப்பெருமானுக்கு நடைபெறும் பன்னிராட்டு, இந்நாட்டில் வேறொங்கும் காணாகக் கண்கொள்ளாக காட்சியாக இருக்கும்.

“கண் டேனவர் திருப்பாதம் கண்டறியாதன கண்டேன்” என அப்பா சுவாமிகள் கூறும் திருக்கைலைக் காட்சியை, கைலாசபதியாகிய எம்பெருமான் அப்பர் பெருமானுக்கு திருவையாற்றில் காட்டிய நாள் ஆடி அமாவாசை நாளாகும். கூறுமடியார்கள் வினை தீர்த்தருள மாவைக் கந்தன் தீர்த்தம் கொள்ள எழுந்தருளும் பெருநாளும் அப்புண்ணிய நன்னாளோயாம்.

கடந்த கால யுத்த அனர்த்தத் தின்போது மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி கோவிலுக்கு பக்தர்கள் சென்று வரமுடியாதபோது மாலை முருகனின் வேல் ஸ்ரீ தூர்க்காதேவி தேவஸ்தான வசந்த மண்டபத்தில் வைத்து பூசிக்கப்பட்டு ஆடி அமாவாசை அன்று தூர்க்கா புஷ்கரணியில் ஆடி அமாவாசைத் தீர்த்தம் நடைபெற்றது.

இவைதவிர, தைப்பூச நாளன்று ஆறுமுகசுவாமி தேரில் திருவீதி உலா வருதலும், மார்கழி ஆருத்ராதரிசினத்துக்கு முதல்நாள் நடேசர் தேரில் திருவீதி உலாவருதலும் இவ்வாலய சிறப்பாகும்.

ஆண்டுதோறும் கந்தபுராணப் படிப்பு வைகாசி மாதத் தில் ஆரம்பித்து, மகோற்சவ இரண்டாம் நாள் முடிவடையும்.

ஜப்பசி மாதக் கந்தசட்டி காலத்தில் திருச்செந்தூரப் புராணம் படித்துப் பயன் சொல்லப்படும். சூரன்போர் இங்கு வெகு சிறப்பாக நடைபெறுவது வழக்கம்.

இவ்வாலயத்திற்குச் சொந்தமான சுவடிச்சாலை ஒன்று உண்டு. அதில் பன்னாற்றுக்கணக்கான சமயச்சார்புள்ள கிரந்த நால்களும் தமிழ் நால்களும் இருந்தன - இன்றைய நிலை வேறு.

பூர்ட்டாதி மானம்பூவன்று முருகப் பெருமான் தெல்லிப்பழை தூர்க்கை அம்மன் ஆலயத்துக்கு அடியார் புடைகுழ எழுந் தருளி வருவது பல்லாண்டுகால வழக்கம். இவ்வாலய அந்தணர்கள் ஆதிசைவ மரபில் வந்தவர்கள். கோயில் நிர்வாக பரிபாலன உரிமை மரபு வழியாக அவர் களுக்கே உரியது. கோயில் மூன்று திருச்சுற்று வீதிகளை உடையது. கோயிலைச் சூழ நாற்புறமும் பல மடங்கள் உள்ளன. கோயிலுக்கெனத் தனியான நந்தவனம் ஒன்றும் உண்டு. இவ்வாலயத் தொழும்புக்குரியோர் பழைமை பேணியே நடந்து வருகின்றனர்.

கோயிலிருக்கும் வளவுப் பெயர் கொவ்வங்கட்டுவளவு. கோயிலுக்குரிய நட்சத்திரம் சுவாதி. தலவிருட்சம் மா. தீர்த்தம் கீரிமலைக்கடல். உறுதியின்படி கோயிற்காணிக்கு உரியவர் அம்பல வாணர் கந்தர். இன்று ஆட்சிப் பொறுப்புக்குரிமையுடையவர் மகாராஜஸ்ரீ சண்முகநாதக்குருக்கள் அவர்கள்.

இவ்வாலயத் திருப்பணிகளைக் கவனிப்பதற்காக “மாவைக் கந்தன் ஆலயத் திருப்பணிச் சபை” என்ற பெயரில் 07-06-1975இல் சபையொன்று அங்குராப்பணஞ் செய்து வைக்கப்பட்டது. இச்சபை இன்று பல நல்ல கைங்கரியங்களைச் செய்து வருகின்றது. இவ்வாலயம் படிப்படியாக முன்னேறிப் பழையகால உன்னத நிலையை விரைவில் எட்டிப்பிடிக்கும் என்பது அடியார்களது பெருந்மிக்கையாகும்.

**மாவைக்கந்தன் மீது செஞ்சொற்பாமாலை பாடியவர்
பெயர் விவரம்:**

பாடியவர் பெயர்	பாடல்
1. முத்துக்குமார் கவராயர்	மாவைச் சூப்பிரமணியர் தோத்திரம்
2. இருபாலை சேனாத்ராஜகவராயர்	மாவைப்பதிகம், மாவை ஊஞ்சல்
3. சுன்னாகம்	மாவைப்பதிகம், மாவை
திரு. அ. குமாரசாமிப்புலவர்	இராட்டைமணிமாலை, மாவைக் கலி வெண்பா
4. வறுத்தலைவிளான்	மாவைப்பதிகம், மாவைக்கந்தரகவல், மாவைக்கந்தர் சிங்காரம்
திரு. க. மயில்வாகனப்புலவர்	மாவைப்பதிகம், மாவைக்கத்ரிகாம வடிவேலவர் பதிகம்
5. திரு. க. சரவணமுத்துப்புலவர்	மாவை ஊஞ்சர் பாக்கள்
6. திரு. ம. சரவணமுத்துப்புலவர்	மாவிட்டபுர் கந்தசுவாமிபேரில் பதிகம்
7. திரு. வே. அப்பாக்குட்டி	பேர்றித் திருவகவல், மாவைப்பதிகம்
8. பூநகரி திரு. முருகேசர் கனகசபை	மாவை மும்மணிமாலை
9. கரணவாய் தி. செவ்வந்திநாத தேசீகர்	மாவை அந்தாதி
10. கோப்பாய் சபாபதி நாவலர்	மாவை யமகவந்தாதி, மாவை திருவிரட்டை மணிமாலை, ஆழைமுத்துப்பத்து
11. திரு. தா. மு. பூ. பொன்னம்பலபிள்ளை	மாவைப்புராணம், மாவைப்பதிகம்
12. மாவை குமாரசுவாமிக்குருக்கள்	மாவை புரிட்டபுரம் தோத்திரப்பாமாலை
13. திரு பொ. சபாபதி பிள்ளை	மாவை முருகன்
14. பண்டிதர் க. சச்சீதானந்தம்	மாவை நகர முருகவேள் பதிகம்
15. நவாலியீர் க. சோமசுந்தரப்புலவர்	மாவை தோத்திர விருத்தம், மாவைக்கந்தரஞ்சஸி
16. வயாவிளான் ஆசுகவி	மாவைக்கந்தரகவல்
கல்லடி வேலுப்பிள்ளை	மாவைக்கந்தரகவல்
17. மயிலிட்டி	மாவைக்கந்தரகவல்
திரு. சி. வேலுப்பிள்ளை உபாத்தியாயர்	மாவைக்கந்தரகவல்
18. மகாவீத்துவான் பிரம்மழீ சி. கணேசையர்	மாவை சூப்பிரமணிய தோத்திரவிருத்தம்
19. திரு. நம. சீவப்பிரகாசம் (இறைஞி)	மாவை முருகன் கீர்த்தனைகள்
20. அளவெட்டி அருட்கவி சி. விநாசித்தம்பி	மாவிட்டபுரம் தண்டாணிக்கந்தன் திருப்பதிகமும், தோத்திரப் பாமாலையும்
21. ஏழாலை பண்டிதர் மு. கந்தையா	மாவைப் பிள்ளைத்தமிழ்
22. வீசுவநாத சாத்திரியார்	மாவைக்குறவஞ்சி
23. திரு. கி. சி. கந்தையா ஒச்சாரி	மாவைக்கந்தர் தோத்திரமாலை

மாவைக்கந்தன் வரலாறு சூறும் நூல்கள் சில:

ஆசிரியர் பெயர்

நூற் பெயர்

வரலாறுசூறும் வசன நடை நூல்கள்:

1. மகாராஜார் சு. து. சண்முகநாதக்குருக்கள்
2. இரா. சுந்தரராசர்மா

மாவிட்டபுரத்திருத்தல வரலாறு கோயிற்கடவை

நாடக நூல்:

மாவிட்டபுரம் தீரு. த. சண்முகசுந்தரம்

“வாழ்வு பெற்ற வல்லி”

மாவிட்டபுரம் பற்றிய குறிப்புக்கள் வரும் ஏனைய நூல்கள்:

1. முத்துராச கவிராயர்
2. திருமலை மாசீலாமனி முத்துக்குமாருப்புலவர்
3. தீரு. நா. கதிரவேற்பிள்ளை
4. மாதகல் ஏரம்பையர்
5. கா. அப்பாசாமி ஜயர்
6. மயில்வாகனப்புலவர்
7. வட்டுக்கோட்டை வீசுவநாதசாத்திரியர்
8. கல்லடி வேலுப்பிள்ளை
9. செ. இராசநாயகமுதலியார்
10. ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை
11. வண. ஞானப்பிரகாசர்
12. எஸ். டபின்டு. குமாரசுவாமி
13. கா. மதியாபரணம்
14. உரையாசிரியர் ம. க. வேற்பிள்ளை

கைலாயமாலை திருக்கோணாசல புராணம் சுப்பிரமணிய பராக்கிரமம் நகுலாசலபுராணம் நகுலகிரிப் புராணம் யாழ்ப்பான வைபவமாலை நகுலமலைக் குறவஞ்சி யாழ்ப்பான வைபவ கெளமுதி யாழ்ப்பானச் சரித்திரம் யாழ்ப்பானச் சரித்திரம் யாழ்ப்பான வைபவ விமர்சனம் இடப்பைய் ஆராய்ச்சி யாழ்ப்பான பூர்வீக வைபவம் ஈழமண்டல சதகம்

திக்குத் திசை கெட்டு, இடத்துக்கிடங் கிடந்த மேற்கூறிய புலவேர் பாடல்களையும், வரலாற்று நூல்களையும், ஏனைய குறிப்புக்களையும் அரிதில் முயன்று தேடி எடுத்து “மாவை முருகன் கவிப் பூங்கொத்து” என்ற பெயரில் தொகுப்பநூல் ஒன்றை 1977இல் பதிப்பித்துள்ளார் இளவாலை மயிலங்கூடல் சைவப்புலவர் தீரு. சி. அப்புத்துரை. தற்போது மகாராஜார் சு. து. சண்முகநாதக்குருக்கள் தலைமையில் ஓர் சபை அமைக்கப்பெற்று சிறப்பாக கோயிற் திருப்பணிகள் நடைபெறகின்றன.

திருத்தாண்டகம்

முருகவேபரமநாதன் அவர்கள்

தேவாரந்த தேவனைத் தேவ ரெல்லாந்
திருவடிமேல் அலரிட்டு தேடிநின்று
நாவாரந்த மறைபாடி நட்டம் ஆடி
நான்முகனும் இந்திரனும் மாலும் போற்றக்
காவாரந்த பொழிந்சோலைக்கானப்பேராய்
கமுக்குன்றத் துச்சியாய் கடவுளோநின்
பூவாரந்த பொன்னடிக்கே போதுகின்றேன்
பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணியனே.

திருமுறை 6: 99-7

தேவாரம் என்ற பெயர் திருநாவுக்கரசரின் அருள்வாக்குக்கட்கே உரிய பிரயோகம். இன்று சினிமாப்பாட்டிலே தேவாரப்பிரயோகம் புகுந்து விட்டது. பிள்ளைகளின் பெயரே தேவாரம் என வருகிறது. இறைவனது திருமேனிக்குத் தேவாரம் என்றும் பெயர். எனவே அவன் புகழ் பேசும் பாடல்களும் தேவாரம் என்று அழைக்கப்பட்டது. மூவர்தான் தேவார ஆசிரியர்கள். இவர்களில் அப்பரென் அழைக்கப்படும் நாவேந்தர் பாவேந்தராயும் திகழ்கிறார். அவர் பாடிய தனிமை மிகக் செய்யுள் வடிவங்களில் ஒன்று திருத்தாண்டகம். இதற்கு முதற் சொந்தக்காரர் மருணீக்கியாரே. சொற்குறுதி அப்பர் தான். இப்பாவினம் புதுமையானது. இறைவன் புகழ்பாடும் கவிதான் திருத்தாண்டகம். திரு என்ற சொல் பல பொருளில் வந்தாலும் இங்கே தாண்டகத்தின் பெருமையை உயர்த்தும் படி அமைந்தது. எனவே தாண்டகம் செய்யுள் மரபில் ஒன்று. ஆகவே அவரும் தாண்டக வேந்தர் என்று அழைக்கப்பட்டார். ஆட்டத்திலே பெரியவர் நடராஜர். பாட்டிலே பெரியவர் நாவரர்.

பாடுகின்ற பனுவலோர்கள், தேடுகின்ற செல்வமே
நாடுகின்ற ஞானமன்றில், ஆடுகின்ற அழகனே

தாயுமான சவாமிகள்

இந்த ஆட்டத்திலேதான் உலக இயக்கம் நடைபெறுகின்றது. எனவே ஆட எடுத்திட்ட பாதமே என்னையாட் கொண்டதெனப்பாடி அவன்றியோர் அனுவும் அசையாது என்ற உண்மையையும் அவர் நிறுத்தியுள்ளார்.

சாட வெடுத்தது தக்கன்றன் வேள்வியிற் சந்திரனை

வீட எடுத்தது காலனை நாரணன் நான்முகனும்

தேட எடுத்தது தில்லையுட்சிற்றம் பலத்துநட்டம்

ஆட எடுத்திட்ட பாதமன் ஞோநம் மை யாட்கொண்டாரே

4 : 81-10

ஆட்டுவித்தால் ஆரோருவ ராடா தாரே

அடக்குவித்தால் ஆரோருவ ரடங்கா தாரே

ஒட்டுவித்தால் ஆரோருவ ரோடா தாரே

யுருகுவித்தால் ஆரோருவர் உருகாதாரே

பாட்டுவித்தால் ஆரோருவர் பாடாதாரே
பணிவித்தால் ஆரோருவர் பணியாதாரே

காட்டுவித்தால் ஆரோருவர் காணாதாரே
காண்பாரார் கண்வைதலாய் காட்டாக்காவே

6 : 95-3

சமயகுரவர் நால்வரையும் பகுத்தறிவு வாதிகள் புலவர் என எழுதுவர். பேசுவர். இன்றைய ஆக்க இலக்கியக்காரர் அவர்களைப் படைப்பாளிகள் என்று கூறி இவர்கள் ஏன் மனிதரைப் பாடவில்லை என்றும் குரல் எழுப்பியுள்ளனர். மக்களைப் பாடும் உரிமை மறுக்கப்பட்ட நிலையில் தான் இவர்களின் பாடவில் ஒரு மாற்றும் ஏற்பட்டதாகவும் எழுதுவர். சமுதாயக் கண்ணோட்டம் நிறைந்த நால்வர் மட்டுமன்றி அருணகிரியார் நம்மாழ்வர் போன்றவர்கள் இப்படியொரு விளா எழும் என்ற தூரநோக்கச் சிந்தனையில் நல்ல கருத்துக்களைப் பலநூற்றாண்டுக்கு முன்னரே முன்வைத்துள்ளனர். சுந்தரமூர்த்திகவாமிகள் மனிதரைப் பாடும் புலவர்களைப் பார்த்துச் சொல்கிறார்

தம்மையேபுகழ் திச்சை பேசினும்
சார்வினுந் தொண்டர் தருகிலாப்
பொய்மையாளரைப் பாடாதே யெந்தை
புகலூர் பாடுமின் புலவீர்காள்
இம்மையே தரும் சோறும் கூறையும்
ஏத்தலாம் இடர் கெடலுமாம்
அம்மையே சிவலோகம் ஆள்வதற்கு
யாதும் ஜயுற வில்லையே

7 : 34-1

மனிதர்களைப் பாடினால் என்ன பலன் உண்டு. அவர்கள் இறைவன் அடியார்க்கு ஏதும் தருகிலர். இந்தப் பொய்மையாளரைப் பாடாது இறைவன் புகழ் பேசினால் இப்பூமியிற் சோற்றுக்கும் உடைக்கும் குறைவில்லை. இதுமட்டுமன்றி சிவலோக வாழ்வும் வந்து சேரும். இதிலே சந்தேகமில்லை என்பது சுந்தரர் வாக்கு.

தகுதிப்பாடு ஏதும் இல்லாதவர்களைப் பாடுவதிலும் இறைவன் பெருமை பாடுவதே உயர்ந்தது. ஓளவையும் இச்சகம் பேசி இரந்துண்பதிலும் மானமழியாது உயிர்விடுகை சாலவும் நன்று என்றார். சோம்பேறுகளை, ஆண்மையில்லாதவரை வீமனே, விசயனே என்றும், ஈங்கை விதிராதவரைப் பாரியென்று பாடினும் கொடுக்கமாட்டார்கள். எனவே எம்பெருமானைப் பாடினால் மோட்சாம்பிராச்சியம் எய்தலாம் என்ற உண்மையைப் பதினொரு பாடல்களில் எடுத்துச் சொன்ன நம்பியின் அடுத்த பாடல் இது

மிடுக்கிலாதானை வீமனேவிறல்
விசயனேவில்லுக் கிவனென்று
கொடுக்கிலாதானைப் பாரியென்று
கூறினுங்கொடுப் பாரிலை

பொடிக்கொள்மேனியெம் புண்ணியன்புக
லூரைப்பாடுமின் புலவீர்கள்
அடுக்குமேல் அம் ரூலகம் ஆள்வதற்கு
கியாது மையுற வில்லையே

7 : 34-2

நம்மாழ்வார் பத்துப்பாசுரங்களில் மனிதரைப்பாடி என்னபலன். எம் அறிவு, ஞானம், ஆற்றல், சிந்தனை யாவுமே அவன் அளித்தவையே. ஆதலின் புலவர்களே திருமாலையே பாடுங்கள் எனப் பாடியுள்ளார்.

சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும்
சொல்லுவன் கேண்மினோ
என்னால் இன்கவி யானொரு
வர்க்கும் கொடுக்கிலேன்
தென்னா தென்னாவென்று வண்டு
முரல்திரு வேங்கடத்து
என்னால் என்னபயன் எம்பெரு
மானுள வாகவே

திருவாய் மொழி 3 : 9-1
வாய்கொண்டு மானிடம் பாட வந்த கவியல்லேன் எனத்தன்னை இனம் காட்டிய
நம்மாழ்வார் போல அருணகிரியாரும் முருகனையே பாடுங்களேன எம்மை பார்த்துப்
பேசினார்.

யாமோதிய கல்வியும் எம்மறிவும்
தாமே பெற வேலவர் தந்ததனால்
பூமேலமயல் போயற மெய்ப்புணர்வீர்
நாமேல் நடவீர் நடவீர் இனியே

கந்தரநுழி 17

முருகப்பெருமான் நமக்களித்த வல்லமைகளை மறந்து எல்லாவற்றையும் நாமே நல்லபாடி
ஆற்றுகிறோம் என்ற தன்முனைப்பு மனிதத்தை ஆட்டி அசைக்கிறது. அவன்றி ஓர்
அணுவும் அசையாதென்ற ஆப்தர்களின் திருவாக்கை மறந்து மனிதனையே போற்றிப்
புகழ்வர் இன்றைய கலைஞர். நமக்கே சொந்தமான இயல்பறிவு, கல்வியறிவு, தேட்டம்
எல்லாமே அவனாற் தரப்பட்டதென்பதை ஒதுக்கிவிட்டு மனிதரைப் புகழ்ந்தவர்க்கு
பட்டமும் பட்டும் வழங்குகிறோம். எல்லாவற்றுக்கும் மேலான பரம்பொருளைப் பாடுவது
தான் புலவர் கடமை, இலக்கும்கூட, எனவே இதுவரையிலே நீவிரதவறு செய்திருப்பினும்
அதைத் துறந்து, மறந்து இனியாகிலும் நாவிலே நடவுங்கள் எனப்பேசுகிறார்.
அருணகிரிப்பெருமான். இவரின் செவ்வி தெரிந்த தாயுமானவர் இப்படிப் பாடி மகிழ்ந்தார்.

யான்தான் எனல் அறவே இன்பநிஷ்டை என்று அருணைக்
கோன்தான் உரைத்தமொழி கொள்ளாயோ? - தோன்றி
இழுக்கடித்தாய்; நெஞ்சேநீ! என்கலைகள் சோர,
அழுக்கு அடிக்கும் வண்ணார் போலாய்;

உடல் பொய்யுறவு 65

இதன் பொருள்:- யான் தான் எனல்-யான் என்பதும் தான் என்பதும் அறவே-அற்றோழிகையே, இன்பநிட்டை என்று-சுகநிஷ்டையென அருணைக்கோன்தான்-அருணகிரிநாதன்றான்; உரைத்த மொழி-கட்டளையிட்ட மொழி, கொள்ளாயோ-சிந்தியாயோ? தோன்றி-முன்தோன்றி, நெஞ்சே-மனமே! என் என்னுடைய, கலைகள்-ஆடைகள், சோர-சோரும்படி, அழுக்கடிக்கும்-அழுக்கொழிய அடிக்கின்ற, வண்ணார் போல் ஆய்-வண்ணானை ஒத்து, நீ இழுக்கடித்தாய்-நீ என்னை இழுக்கடித்தனை என்க.

உரை-பூவை-கலியாணசுந்தரமுதலியார் யான் என்பது அகங்காரம், தான் என்பது மமகாரம். இவை இரண்டும் உள்ளவும் பிரபஞ்சப்பற்றுவிடாதாகவின் இவையொழியுமளவும் சுகநிஷ்டனாகக்கூடி வராதென்பதாகும்.

தாயுமானவர் பாடல் மெய்கண்ட உரை பக். 563 எனவே நாக்கொண்டு மானிடம் பாடாதவர்கள் நம் நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும். இச்செந்தெழியில் நாவரசர் தந்த தெய்வீகப் பிரபஞ்சந்தான் திருநெஞ்சுந்தாண்டகம். பாடும் பணியே பணியாய்க் கொண்டவர். மனுதருக்காகப் பாடியவர். மாமனிதராய் நின்று பாடிய அருளாளர். அவர் பாட்டிலே இலயித்தாற் பக்குவம் பெறலாம். பரிசாக இறைகலப்பு எய்தும். கலந்து பாடினால் காட்சிதருவான் கண்ணுதற் பெருமான் தன் நெஞ்சுக்கு சொன்னதுபோல் அருளிய ஒரு பாடல் இது.

நிலைபெறுமா நெண்ணுதியேல் நெஞ்சேநீவா
நித்தலுமெம் பிரானுடைய கோயில் புக்குப்
புலர்வதன்முன் அலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப்
பூமாலை புனைந்தேத்திப் புகழ்ந்து பாடித்
தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்துமாடிச்
சங்கரா சயபோற்றி போற்றி யென்றும்
அலைபுனல்சேர் செஞ்சடையெம் ஆதீ யென்றும்
ஆரூரா என்றென்றே அலறா நில்லே.

6 : 31-3

அதிவேளையிலே நித்திரை விட்டெடமுந்து, கடமைகள் முடித்து நீராடிப் புனித உடையனிந்து இறைநினைப்பை மனதிலே ஆழமாகப்பதித்து, கோயில் சென்று, கூட்டி, மெழுகி, கோயிலைச் சுத்தம்பண்ணி, பூமாலை கட்டி, இறைவன் திருமேனியில் அனிந்து, இறைபுகம் பாடி, தலையாலே கும்பிட்டு, ஆனந்தக் கூத்தாடி, இறைவனைப் பிரார்த்தித்து, அலறிஉலறி நிற்பாயாக. என்மனமே என்பது இப்பாடற் பொருளாம். இப்பாடலிலிலே வரும் “புகழ்ந்துபாடி” என்ற நிகழ்வு நாவேந்தருக்கு மட்டும் சொந்தமானது அல்ல நமக்கும் சொந்தமானது. அவர் அருளிய தேவாரம் இறையருளாலே தான் பாடப்பெற்றதென்பதை அவர் தந்த பாகரங்கள் மூலமாக அறியலாம். பாமாலை பாடப் பயில்வித்தானை (6 : 54-3) பன்னியநூல் தமிழ்மாலை பாடுவித்தென் சிந்தை மயக்கறுத்த திருஅருளினானைச் செங்காட்டங்குடியதனில் கண்டேன் நானே (6 : 54-4) என்னும் திருத்தாண்டகங்களே அகச்சான்று இன்று திருமுறைகளை ஓரம்கட்டி ஏதேதோ படிக்கிறார்கள். திருவாரூர்-திருத்தாண்டகத்தில் வரும் பத்துப் பாகரங்களும் அபூர்வமானவை

இழைத்தநா ஸொல்லை கடப்ப தென்றால்
 இரவினோடு நன்பகலு மேத்திவாழ்த்திப்
 பிழைத்ததெலாம் பொறுத்தருள்செய் பெரியோயென்றும்
 பிஞ்ஞகனே மைஞ்ஞவிலுங் கண்டா வென்றும்
 அழைத்தலறி அடியேனுன் னரணங் கண்டாய்
 அணியாரூர் இடங்கொண்ட அழகாவென்றும்
 குழந்சடையெங் கோனேயென்றுங் கூறுநெஞ்சே
 குற்றமில்லை யென்மேல்நான் கூறினேனே.

6 : 31-5

இழைத்தநாள்-எனக்கென அமைந்த வாழ்நாள். பிஞ்ஞகன்-பிற்சடை தாங்கியவன் மைஞ்ஞவியலுங் கண்டன்-நஞ்சுண்டநீலகண்டன், அரணம்-பாதுகாப்பு. பிழைத்ததெலாம் பொறுக்கும் சிவனை நாம் தோத்தரிக்க வென்றே எழுந்த பாடல்கள் இவை. என்பதை நாம் மறக்கலாமா? சுவாமிகளே தமிழோடிசைபாடல் மறந்தறியேன்-பண்ணின் இசையாய் நின்றாய் போற்றி என்றார். எம் நேரங்களை வீணாக்காமல் நால்வர் பாடல்களைப் பாடினால் இறையருள் கிட்டும் எம்பெருமானின் திருவடிப் பெருமையைப் பாடும் தமிழ் இது

அரவணையான் சிந்தித் தரற்றும்மடி அருமறையான்
 சென்னிக் கணியாமடி
 சரவணத்தான் கைதொழுது சாரும்மடி சார்ந்தார்கட்
 கெல்லாஞ் சரணாமடி
 பரவுவார் பாவம் பறைக்கும்மடி பதினெண்
 கணங்களும் பாடும்மடி
 திரைவிரவு தென்கெடில நாடன்னடி திருவீரட்
 டானத்தெஞ் செல்வனடி

6 : 6-1

அப்பரடிகள் அருளிச் செய்த திருத்தாண்டகம் 981-பதிகம் 99 படிப்போரை உருக்கும் பண்பு நிறைந்தவை. போற்றித்திருத்தாண்டகம் அர்ச்சனை மாலையாய் அமைந்துளது. பதிகந் தோறும் இராவணன் மலையெடுத் த சங்கதியை அடிர் வமாக அமைத்துப்பாடியுள்ளார்.

இறவாமே வரம் பெற்றே னென்றுமிக்க
 இராவணனை யிருபதுதோள் நெரியவூன்றி
 உறவாகி யின்னிசைகேட் டிரங்கி மீண்டே
 யுற்றபினி தவிர்த்தருள வல்லான் தன்னை
 மறவாதார் மனத்தென்றும் மன்னி னானை
 மாமதியம் மலர்க்கொன்றை வன்னிமத்தம்
 நறவார்செஞ் சடையானை நள்ளாற்றானை
 நானடியேன் நினைக்கப் பெற்றுய்ந்தவாறே

6 : 20-10

(சுகலமும் அருளும் சனீஸ்வரபகவானே! என்னும் தலைப்பில் ஞானபூமி இதழில் 1984இல் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் தென்னிந்தியா பொன். பாஸ்கரம் தத்தாண்டன் எழுதிய கட்டுரை தொடராக “அருள்ளூ” வாசகாக்கள் வாசித்துப் பயன்தைய மறு பிரசரம் செய்யப்படுகிறது.)

சுகலமும் அருளும் சனீஸ்வர பகவானோ!

ஓருவர் ஒரே நேரத்தில் எத்தனை வேலை செய்யலாம்?

அதாவது ஒழுங்காக முழுக் கவனத் துடன் செய்கிற வேலை..... ரொம்பவும் யோசிக்க வேண்டாம்.

இறைவனே உணர்த்தியிருக்கிறார். ஆம்; ஓருவர் ஒரே நேரத்தில் ஒரே ஒரு பணியைச் செய்வதுதான் உசிதம் என்று மும் மூர்த்திகள் மூலம் உதாரணம் காட்டியிருக்கிறார்கள்.

அதனால் தான் -

ஆக்கல் - பிரம்மா;

காத்தல் - விஷ்ணு;

அழித்தல் - ருத்திரன்;

என்ற மூன்று பணிகளையும் மும்மூர்த்திகள் பிரித்து இயக்குகிறார்கள்.

மும்மூர்த்திகளே தனித்தனியாகப் பிரித்துக் கொண்ட பணிகளுள் இரண்டை- ஒருவர் தனியர்கத் தன் பொறுப்பில் ஏற்றுக்கொண்டு, தனியாக இயக்குகிறார் என்றால் -

அதுவும், இறைவனே அவருடைய அந்தப் பணியில் குறுக்கிடுவதில்லை என்பதோடு,

அவரையும் ஓர் ஈசனாக அண்ட கோடிகளும் விண்ணவரும், மகரிஷிகளும் மும்மூர்த்திகளுமே ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றால் -

அவர் - அந்த ஒரே ஒருவர்தான்.

அவர்தான்

தன் திருஷ்டியாலேயே, ஆக்கல், அழித்தல் என்ற இரு நேர எதிரிடையான தொழில்களையும் செய்து அனைத்துக் கோடி உயிர்கள் பேரிலும் அண்டசராசரங்கள் பேரிலும் தன் ஆதிக் கத்தை நிலை பெறச் செய்துவரும் ஓர் ஈஸ்வரன். ஆம், பரமேஸ்வரனைப் போல் தானும் ‘ஈஸ்வரன்’ பட்டத்தைப் பெற்றவரான சனீஸ்வரன்!

ஆம்;

யாராவது வாழ்வில் துன்பங்களையும் தொல்லைகளையும் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தால், ‘அவரை சனீஸ்வரன் பிடித்து ஆட்டுகிறான்’ என்போம்.

ஒருவர் வளமான செல்வச் செழிப் புடன் வாழ்கிறார் என்றால், ‘அவருக்கென்ன சனீஸ்வரன் அள்ளிக் கொடுக்கிறார்; சனியைப் போல் கொடுத்தவனும் இல்லை; கேதுவைப் போல் கெடுத்தவனும் இல்லை!’ என்பார்கள்.

இப்படி ஆக்கல்-அழித்தல் இரண்டையும் அருளும் அந்த ஈஸ்வரன்.

தன் அழித்தல் லீலையை அடக்கிக் கொண்டு-

ஆக்கமளிக் கும் கருணையை மட்டும் பொழிய ஒரு தலத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கிறார்.

அதுவும் அம்பாளுக்கும் (அம்பாள் சந்நிதிக்கும்) ஜயன் மகேஸ்வரனுக்கும் நடுவில் ஒரு தனிப் பெருமையுடன் எழுந்தருளியிருக்கிறார்.

அதுதான் திருநள்ளாறு திருத்தலம்.

(திருநள்ளாறு திருத்தலம், பாண்டிச் சேரி மாநிலத்தில் காரைக்கால் நகரத்துக்கு மேற்கே 5 கி. மீ. தொலைவில் அமைந்துள்ளது. மயிலாடுதுறை - காரைக்கால் புகைவண்டி மார்க்கமாகவும் திருநள்ளாறுக்குச் செல்லலாம். கும்பகோணம், காரைக்கால், மயிலாடுதுறையிலிருந்து திருநள்ளாறுக்கு பஸ்வசதி உண்டு)

மற்ற சிவத்தலங்களில் எல்லாம் சனிபகவான் சந்திதி கொண்டிருந்தாலும்-

இந்தத் தலத் தில் மட்டும், கருணையே மட்டும் பொழிப்வராக - நாடித் தொழுவோரின் துயர்களை மாற்றுப்வராக - பீடிக்கும் தொல்லைகளை நீக்குப்வராக - தனித்தன்மையுடன் சாந்தித்தியம் கொண்டிருக்கிறார்.

அத்தகு பெருமை மிக்க இத்தலத் தில் மூன்று உச்சப் பெருமைகள் உண்டு.

ஈசன் தர்ப்பாரண் யேஸ் வரரும் அம்பிகையான போகமார்த்த பூண்மூலையம்மனும், சனீஸ்வர பெருமானும் முப்பெரும் சக்திகளாக இருந்து அருள்பாலிப்பது மட்டும்தான் அந்த முப்பெருமைகளா? அல்லது அப்பர், சுந்தரர், திருஞனசம்பந்தர் ஆகிய மூன்று சமயகுரவர்களும் இந்தப் பழும்பெரும் புனிதத் திருத்தலத்தை தம் தேநூறும் தேவாரப் பதிகங்களால் பாடியிருக்கிறார்களே, அந்த முப்பெருமை இந்தத் தலத்தின் தனிச்சிறப்பா?

இவையும்தான்

இவற்றோடு இன்னும் ஓர் அம்சம் உண்டு. அதுதான் மூன்று அரிய தெய்வீக்கத் தத்துவங்கள் மிகவும் புதுமையாக இத்தலத்தில் மெய்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதே, அதுவும் ஒரு தனிச்சிறப்பு.....

அவையாவன.....

பொய்மையை வென்ற பெருமை.

மெய்யான சத்தியத்தை நிலை நாட்டிய பெருமை...

பொய்மையையும், மெய்மையையும் கடந் து கருணையே ஒரு கடவுள் தத்துவமாக்கிய ஒரு பெருமை....

இந்த மூன்று பெருமைகளும் மூன்று வரலாறுகளாக சம்பவித்திருக்கின்றன. இந்தத் தலத்தில்.

'பொய்மையை வெல்வது' என்கிற போது, இந்தப் பூமியில் நிகழும் என்னைற்ற பொய்மைகளை வெல்வது என்ற கண் ஜோட்டம்தான் நமக்கு வரும். ஏனென்றால் இவ்வுலகத்தின் பொய்மைகளை மட்டுமே அறிந்தவர்கள் நாம்.

ஆனால் இங்கே குறிப்பிடும் 'பொய்மை' எங்கே ஏற்படக்கூடாதோ அங்கே ஏற்பட்டது!

அதுதான் சத்தியங்களைப் பரா மரிக்கும் சக்தியை இறையருளால் பெற்ற அமர்ர உலகிலேயே - அதுவும் அமர்ர கோனாகிய இந்திரனிடமே ஏற்பட்ட பொய்மை.

இந்தச் சோழ மண்டலத் தில் (திருவாரூர் பகுதியில்) பண்டையக் காலத் தில் ஆண்ட ஒரு மன்னன் முசகுந்த சக்ரவர்த்தி. (இறையருள் பெற்று விலங்கு நிலைபிலிருந்து மாமன்னாக உயர்நிலை பெற்றவன். வஞ்சகம், சூது கொண்ட மனிதர்களைப் போல் தனது முகம் அமையக்கூடாது என்று 'தன் முகம் குரங்கின் முகமாக இருக்க வேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்து அவ்வாறே முக அமைப்பு பெற்றவன்)

இந்த மாமன்னன் மாவீரன்.

இவனுக்கு ஒரு நாள் தேவேந்தி ரனிடமிருந்து ஓர் அழைப்பு வந்தது.

வாலாகுரன் என்ற கொடிய அரக்கனால் தேவலோகம் துன்புறுத்

தப்பட்டது. அந்த அசரனை வெல்லும் சக்தி தேவேந்திரனுக்கு இல்லை. ஒரு மாவீரனே அந்தக் கொடிய அரக்கனை வெல்ல முடியும். என்று உணர்ந்த தேவேந்திரன் ஈரேழு (பதினான்கு) உலகிலும் அப்படிப்பட்ட மாவீரன் உண்டா என்று தேடினான்.

பூலோகத்திலுள்ள முசுகுந்த சக்கர வர்த்தியே அவ்வீரன் என்று அறிந்தான்.

உடனே அவனை நாடிச் சரண டைந்து, ‘வாலாசுரனை வென்று என் ஆட்சிக்கு அமைதியைத் தருக!’ என்று வேண்டினான்.

பெருங்குணமும் வீரமும் கொண்ட முசுகுந்த மன்னன் தேவேந்திரனுக்கு அபயம் அளித்து வாலாசுரனுடன் போர் புரிந்து, அசரனை வென்றான்.

முசுகுந்த சக்கரவர்த்தி செய்த வீரக் கருணைக்கு கைம்மாறு செய்ய விரும்பினான் தேவேந்திரன்.

‘மாமன்னா! உமக்கு என்ன பரிசு வேண்டும்?’ என்று வினவினான்.

சற்று முன்பு வரை தன்னிடம் வாழ்வு கேட்ட இந்திரன் தனக்கே பரிசு அளிக்க விரும்புவதை அறிந்து மாமன்னன் மனதுக்குள் நகைத்தான்.

அவனுடைய மௌனத்தை ‘ஏதோ தயக்கம் போலும்’ என்று கருதிய இந்திரன், “மன்னா, நீர் யாது வேண்டினும் ஈவேன்!” என்றான்.

‘நட்புக்கு அழகு நன்பனின் விருப்பத்தை மதிப்பதுதான்!’ என்ற பண்பாடு கொண்ட தமிழ் மன்னன் இந்திரனிடம் ஒரு தெய்வப் பரிசை விரும்பிக் கேட்டான்.

அதுதான் இந்திரன் பூஜிக்கும் தியாகராஜ பெருமானின் சிவலிங்கத் திருமேனி!

அதைப் பரிசாகக் கேட்டதும் இந்திரனின் மனதில் பொய்மை புகுந்தது. ‘யாது கேட்டாலும் தருகிறேன்’ என்று கூறினானே, அந்த உள்ளத்தில்தான் கள்ளம் புகுந்தது. தனக்கு வேண்டாத சாதாரண பொருட்களை மன்னன் கேட்பான் என்று அவன் எதிர்பார்த்திருந்தான். ஆனால் தான் அழர்வமாகப் போற்றி வருவதை மன்னன் கேட்டதும், தடுமாறிப் போனான் இந்திரன். (அழர்வமானவற்றை அளிப்பது தான் பரிசு என்பது தான் மன்னுலகத்து நாகரீகம் என்பதை அந்த விண்ணவர் கோன் அறிந்திருக்கவில்லை!)

தன்னிடமிருக்கும் பூஜா சிவலிங்கத்தைக் கொடுக்காமல், அதுபோன்று வேறு ஒரு சிவலிங்கத்தைக் கொடுத்து மன்னனை அனுப்பிவிடத் துணிந்தான்.

எனவே,

அந்த மூல சிவலிங்கத்தைப் போல், ஆறு சிவலிங்கங்களைத் தயாரித்து எல்லாவற்றையும் ஒரிடத்தில் வைத்து, ‘இவற்றுள் எந்த சிவலிங்கம் தேவையோ அதை எடுத்துக் கொள்க!?’ என்று மன்னிடம் சொன்னான்.

முசுகுந்த சக்ரவர்த்தி தன் மதி நுட்பத்தால், இந்திரன் வழிபட்ட அதே சிவலிங்கத்தையே சுட்டிக் காட்டினான்.

இந்திரன் வெட்கி, தன் கள்ளத்தை ஒப்புக்கொண்டு, “என் பூஜா சிவலிங்கத்தையும் சேர்த்து இந்த ஏழு சிவலிங்கங்களையுமே தாங்கள் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். எல்லாமே ஒவ்வொரு திருநடனச் சிறப்புடன் பெருமை பெற்றவை!” என்று ஏழு சிவலிங்கங்களையும் முசுகுந்த சக்கரவர்த்தியிடம் கொடுத்தான்.

முசுகுந்த சக்ரவர்த்தி அந்த ஏழு சிவலிங்கங்களையும் பூலோகத்துக்கு கொண்டு வந்து பிரதிஷ்டிதை செய்த திருத்தலங்களே, ‘சப்தலிங்கத் தலங்கள்’ என்று பெயர் பெற்ற சிவதலங்கள்.

(தொடரும்.....)

தேங்காய் உடைப்பதன் நோக்கம்

மரத்திலிருந்து தேங்காய் பிடிங்கியவுடன் அதை மட்டையோடு இரண்டாக உடைக்க முடியாது. காரணம் தேங்காய் ஓட்டைச் சுற்றி வர தும்பு இருக்கிறது. தும்பை நீக்கிய பின்பு தேங்காய் உடைப்பது சுலபம். கோவிலுக்கு கொண்டு செல்லும் போது தும்பை நீக்கிவிட்டு கொண்டு செல்கிறோம். தேங்காயை சுற்றிவர உள்ள தும்பு தான் ஆசை, கோபம் இவை இரண்டையும் நீக்கித் தேங்காய் ஓடாகிய அகங்காரத்தை நீக்க வேண்டும். வென்னையான தூய களங்கமற்ற மனமே இறைவன் கோவிலாக இருக்க முடியும். வென்னையான தேங்காய் போல் மனம் இருக்க வேண்டும். ஆதலால் தான் உடைந்த வென்னையான தேங்காய்ப் பாதியை கடவுளிற்கு அரிப்பணிக்கின்றோம்.

தொகுப்பு: கி. கஸ்தனி தரம் 11

யா/ மானிப்பாய் மகளிர் கல்லூரி

வரவேண்டும் மாவை முநுகா

அழகான மயிலில் ஏறி வரவேண்டும் முநுகா

எனது மனம் உளைநாடி வரவேண்டும் கந்தா

அழகுக் காட்சி வேலுடன் தரவேண்டும் குமரா

அன்பர்கள் மகிழ்ந்து தொழுவேண்டும் கந்தையா.

பாடி அழைக்கும்போது ஓடி வரவேண்டும் வேலா

உள்ளத்தில் குடியிருந்தே அருளவேண்டும் சண்முகா

ஆறு முகங்களும் புன்னை பூக்க வேண்டும் ஆறுமுகா

அழியாத பேரின்பம் பெறவேண்டும் குமரையா.

ஆக்கம்: செல்வி கிருஸ்ணசாமி தூர்க்காம்பிகை.

“அருள் ஒளி” வாசகர்களுக்கு ஓர் அன்பான வேண்டுகோள்

“அருள் ஒளி” மாதம் தோறும் வெளிவந்து கொண்டு இருக்கிறது. இம்மலருக்கு பொருத்தமான தரமான, ஆக்கங்களை நாம் எதிர்பார்க்கிறோம். நீங்கள் எங்களுக்கு அனுப்ப வேண்டிய முகவரி

ஞானியர்

ஞானியர்

“அருள் ஒளி”

“அருள் ஒளி”

ஸ்ரீ தூர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்,

திருமகள் அழுத்தகம்,

தெல்லிப்பழை.

சுன்னாகம்.

ஶ்ரீ துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்

தெல்லிப்பழை (இலங்கை)

மஹோற்சவ விஞ்ணுபானம் - 2004

17-08-2004 முதல் 28-08-2004 வரை

மஹோற்சவ கால பூசை நேரம்

காலை

காலை 7-00 மணி பூசை

காலை 8-00 மணி ஸ்நபன அபிஷேகம்

காலை 9-00 மணி விசேடபூசை

காலை 9-30 மணி ஸ்தம்பபூசை

மு. ப. 10-30 கூட்டுவேழிபாடு

மு. ப. 10-45 மணி வசந்தமண்டபப்பூசையும்,

திருவீதியுலாவும்

மாலை

பி.ப. 4-30 மணி சாயரட்சைப்பூசை

பி. ப. 4-30 மணி ஸ்தம்பபூசை

பி. ப. 5-30 மணி வசந்தமண்டபப்பூசையும்

திருவீதியுலாவும்

இரவு 7-30 மணி அர்த்தஜாமப்பூசை

பிரதான உற்சவங்கள்

கொடியேற்றம்

17-08-2004 செவ்வாய்க்கிழமை மு. ப. 11-00 மணி

வேட்டைத்திருவிழா

25-08-2004 புதன்கிழமை பி. ப. 2-00 மணி

சப்பறத்திருவிழா

26-08-2004 வியாழக்கிழமை பி. ப. 3-00 மணி

தேர்த்திருவிழா

27-08-2004 வெள்ளிக்கிழமை காலை 9-00 மணி

தீர்த்தத்திருவிழா (ஆவணிழனம்) 28-08-2004 சனிக்கிழமை காலை 8-30 மணி

கொடியிறக்கம்

28-08-2004 சனிக்கிழமை மாலை 5-00 மணி

பிராயச்சீத்த அபிஷேகம்

29-08-2004 நூயிற்றுக்கிழமை பி. ப. 3-00 மணி

வைரவர் பொங்கல்]

29-08-2004 நூயிற்றுக்கிழமை பி. ப. 3-00 மணி

நிர்வாகசபை

ஸ்ரீ துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்

தெல்லிப்பழை.